

Nieuwe Algemene Autoriteiten

De leden van de Kerk die de 138ste jaarlijkse algemene conferentie van de Kerk in april bijwoonden, hebben met algehele instemming hun steun toegezegd aan vier leden die een nieuwe positie zullen bekleden onder de Algemene Autoriteiten van de Kerk. Ouderling Alvin R. Dyer, een apostel, werd ondersteund als raadgever in het Eerste Presidentschap; Ouderling Marion D. Hanks van de Eerste Raad der Zeventigers werd ondersteund als assistent van de Raad der Twaalven; en twee nieuwe leden werden geroepen tot de Eerste Raad der Zeventigers — Ouderling Hartman Rector, Jr., uit Fairfax in Virginië, en ouderling Loren Charles Dunn uit Natick in Massachusetts.

Alvin R. Dyer

Alvin R. Dyer is een nieuwe positie in het Eerste Presidentschap toegewezen na een periode die gewijd was aan de taken van de priesterschap en wel in leidinggevende functies. Geboren op 1 januari 1903 in Salt Lake City groeide president Dyer op in een waardig gezin van heiligen der laatste dagen, te zamen met 12 broers en zusters. „Ik heb erg veel van mijn ouders gehouden en veel respect voor hen gehad," vertelde hij onlangs. „Mijn vader was nog uit het oude Westen dat nu voorgoed verdwenen is. Toen hij nog een kind was werd hij door Indianen uit een wagen gestolen die deel uitmaakte van een pionierskaravaan. Deze Indianen bedoelden het goed, want zij lieten zes ponies vastgebonden aan de wagen achter als betaling. Maar tijdens zijn leven werd hij een groot vriend en raadgever van de Indianen in het Westen waar hij zijn leven doorbracht. Als jongen was het zijn taak om elke avond 36 gaslampen in de hoofdstraat van Salt Lake City aan te steken. Hij hield van paarden en toen hij 16 jaar was dreef hij kudden vee van de Salt Lake Vallei naar de rivier de Snake in Idaho. Toen hij 18 jaar oud was werd hij stoker op een locomotief en op 20-jarige leeftijd was hij machinist; dit werk deed hij verder heel zijn leven lang."

President Dyer bezocht scholen in Salt Lake City en onderscheidde zich in het bijzonder in de sport, en vervolgens volbracht hij een zending in de oostelijke staten waar hij ringleider werd en deel nam aan de uitvoering van het spel op Hill Cumorah, wellicht het eerste jaar dat daar een dergelijk spel werd georganiseerd.

In 1926 trouwde hij met May Elizabeth Jackson in de Salt Lake Tempel. Ze hebben twee kinderen, Gloria May (mevrouw Reed Klein) en Brent, die gehuwd is met Carol Lynn Smith. Op het ogenblik zijn er vijf kleinkinderen.

Acht jaar lang was president Dyer plaatwerker; daarna werd hij bedrijfsleider van een verwarmingsinstallatiebedrijf dat voor een bouwonderneming werkte, waarna hij in 1949 met succes een eigen bedrijf opzette. Toen hij in 1954 werd geroepen om te presideren over de Central States Mission had hij in drie bisschappen gediend en tweemaal zitting gehad in een hoge raad. Nadat hij gedurende vier jaren zendingspresident was, werd hij geroepen als eerste assistent in het algemene superintendentschap van de JMOOV. Op 11 oktober 1958 werd hij assistent van de Raad der Twaalven. Van 1960 tot 1962 heeft hij gediend als president van de zending in Europa.

Een vriend die hem goed kent beschrijft hem als „een dynamisch mens met een groot organisatietalent en een man Gods met een grote geest. Hij heeft zijn leven gewijd aan de opbouw van de Kerk. Hij is een zendeling in hart en nieren en hij heeft een grote gave om zielen te vinden die het koninkrijk binnengeleid willen worden en hij weet met veel succes anderen te doordringen van deze heilige zaak.

„Door zijn sterke, enthousiaste en inspirerende leiding als president van de Europese Zending en door zijn onvermoeibaar zwoegen beleefde het zendingswerk in geheel Europa een enorme opbloei. Zijn opbouwende instructies aan de zendelingen, het grote aantal door hem belegde vergaderingen, zijn inspirerende gesprekken, zijn wijze en van ervaring sprekende raadgevingen en de warme aanmoedigende, persoonlijke interviews met elke zendeling afzonderlijk hadden verbazingwekkende resultaten. Hij gaf de zendelingen de opwekkende aansporing te 'getuigen door de Geest,' en door zijn inspiratie leerden zij inzien dat de enige doeltreffende manier om het Evangelie te onderrichten bestaat uit een getuigenis door de 'stem der overtuiging' geleid door de macht van de Geest. Hij verzocht de zendelingen dringend zo te leven, dat zij het gezelschap van de Heilige Geest zouden verdienen en onbevreesd hun getuigenis zouden kunnen afleggen. Zijn devies voor de zendelingen was 'Immanuël — God met ons!'"

Op 5 oktober 1967 werd ouderling Dyer geordend tot het ambt van apostel. In zijn nieuwe functie zal zijn krachtige en geestelijk bezielde leiding een zegen zijn voor de gehele Kerk.

Marion D. Hanks

Ouderling Marion D. Hanks is al bijna 15 jaar lang lid van de Eerste Raad der Zeventigers. Hij werd in oktober 1953 tot die functie geroepen. Gedurende deze 15 jaar heeft hij zich verdienstelijk gemaakt als een groot raadgever van de jeugd en hij is gebleken iemand te zijn met een groot inzicht en moed, en deze beide eigenschappen hebben gezorgd voor de oplossing van alle mogelijke problemen. Het hele land door wordt hij ontvangen als een gevierd spreker en hij zal als redacteur van de „Era of Youth" voor de Kerk veel blijven bijdragen.

Ouderling Hanks is geboren op 13 oktober 1921 in Salt Lake City en hij was twee jaar oud toen zijn vader stierf. Hij en zijn zes broers en zusters werden opgevoed door een moeder die nu weduwe was. Een jeugdvriend memoreert een gebeurtenis uit de jeugd van ouderling Hanks, een gebeurtenis die blijk geeft van het soort onderricht dat zijn moeder hem gaf en van het patroon van zijn eigen leven: „Ik zie hem nog door Center Street lopen, een tas met boodschappen over zijn schouder die hij aan iemand overhandigde die het meer nodig scheen te hebben dan het gezin van zijn moeder, die het zelf al moeilijk genoeg had."

Hij had niet alleen sterke schouders, maar ontwikkelde blijkbaar ook vlugge vingers — als jongeman won hij het knikkerkampioenschap van de staat. Op de middelbare school blonk hij ook al uit in de sport en dit was ook het geval in zijn eerste studentenjaren; nu staat ouderling Hanks bekend als een bekwaam handbalspeler. De trainer van zijn basketbalploeg verklaarde dat hij de beste speler was van al de eerstejaars studenten die hij ooit op de universiteit van Utah had gekend. Maar hij bedankte voor een studiebeurs om een zending te kunnen vervullen in de noordelijke staten. Al jaren lang, sinds hij diaken was geworden, bleef hij vaak tot in de nacht op om Shakespeare en de standaardwerken van de Kerk te lezen.

In de Tweede Wereldoorlog heeft hij gediend aan boord van een onderzeebootjager in de Stille Zuidzee en na de oorlog bezocht hij de universiteit van Utah en promoveerde in de rechten. Maar in plaats van de praktijk in te gaan nam hij een functie bij het seminarie van de Kerk aan en bleef daar tot hij geroepen werd in de Eerste Raad der Zeventigers. Hij geeft nog steeds les aan een klas van het instituut en zijn lessen worden vaak even druk bezocht als een ringconferentie. Met nadruk zegt hij dat het zijn grootste vreugde is de mensen te helpen en aan te moedigen bij het zoeken naar waarheid en licht.

Ouderling Hanks is getrouwd met Maxine Christensen en ze hebben vijf kinderen: Susan Gay, 17; Nancy Marie, 16, Ann Elizabeth, 14; Mary Linda, 11; en Richard Duff, 8.

„Duff bezit een grote aantrekkingskracht," zegt een goede vriend. „Zijn vrienden brengen hele avonden door met het uitwisselen van wat bekend is geworden als 'Duff Hanks verhalen' — staaltjes van zijn welwillendheid, zijn opgewektheid, gevoel voor humor, zijn onderscheidingsvermogen, gezond verstand en goede daden."

Vaak heeft hij zich ingezet om de vrede te bewaren als er ruzie dreigde. Vaak is hij in de bres gesprongen voor een rechtvaardig oordeel over een persoon of zaak.

Een andere bekende van hem zegt: „Hij is zeer vrijgevig en geeft weg zonder het te onthouden. Hij kocht een kostuum voor mijn zending terwijl hij er zelf een nodig had. Ik zal hem nooit vergeten." Zijn zeldzame eigenschap om iets voor anderen te willen doen bracht hem er onlangs toe om meer dan 400 persoonlijke brieven te sturen aan de vrouwen en ouders van jongens die hij in Vietnam had ontmoet tijdens zijn zendingsopdracht in het verre oosten. Hij heeft zitting in alle moglijke organisaties op het gebied van geestelijke en lichamelijke gezondheidszorg, padvinderij, en is tweemaal afgevaardigde geweest naar het „Strategic War College" te Carlishe Barracks, waar door de andere afgevaardigden nog gesproken wordt over zijn deelname en zijn gebeden. Door ontelbare duizenden die het voorrecht hebben hem persoonlijk te kennen of die van hem gehoord hebben wordt hij geliefd en gerespecteerd.

De twee nieuwe leden van de Eerste Raad der Zeventigers hebben een heel verschillende achtergrond en zij zijn via een lange staat van dienst tot hun benoeming gekomen: De een, ouderling Hartman Rector, Jr., en de ander, ouderling Loren C. Dunn, is de zoon van èen ringpresident.

Hartman Rector jr.

Ouderling Hartman Rector, Jr., thans 43 jaar, is sedert vijf jaar senior president van het 542ste quorum der zeventigers in de Ring Potomac, en is medewerker op het kantoor van financiën van het Amerikaanse Ministerie van Landbouw. Hij is geboren op 20 augustus 1924 te Moberly in Missouri als zoon van Hartman en Vivian Fay Garvin Rector, en hij bracht zijn jeugd door op een boerderij dichtbij Moberly, waar hij de middelbare school en de universiteit doorliep. Na bij de marine gediend te hebben als vlieger, trouwde hij in 1947 met Constance Kirk Daniel uit Moberly en werd een landbouwer in Missouri tot hij tijdens het Koreaanse conflict in actieve dienst werd geroepen. Hij bleef in actieve dienst tot 1958. Het was tijdens de Koreaanse campagne dat hij MacDonald Johnson ontmoette, een militair lid van de Kerk en deze bracht hem in kennis met het Evangelie. Op een vroege voorjaarsdag, op 25 maart 1952, werd Hartman Rector, Jr., in een buitenwijk van Tokio in Japan gedoopt bij 16° C vorst. Zijn bekering is weer een voorbeeld van het goede door duizenden getrouwe militairen, tevens heiligen der laatste dagen verricht, die de beginselen van het Evangelie hebben verkondigd aan vrienden en kennissen. Ook zuster Rector werd in maart van het jaar 1952 gedoopt.

Tijdens zijn militaire carrière (hij is kolonel bij de marinereserve) studeerde ouderling Rector aan universiteiten in Kenntucky, Minnesota, Georgië en Californië. Na het Koreaanse conflict werd hij lid van de staf van grondspecialisten bij het Amerikaanse Ministerie van Landbouw.

Zijn activiteiten in de Kerk tonen een grote variatie waarbij hij veel ervaring opdeed: Leraar in de zondagsschool gedurende vier jaar; wijk-OOV-superintendent, twee jaar; ringzendeling, vier jaar (gedurende welke periode hij 47 personen heeft gedoopt); zendingspresident van de Ring Washington, één jaar; ring-OOV-superintendent, drie jaar; en op het ogenblik leraar aan het wijkseminarie en president van het 542ste quorum der zeventigers.

Zuster Rector dient op het ogenblik als tweede raadgeefster in het presidentschap van het jeugdwerk van de Ring Potomac.

Wegens hun grote voorliefde voor de boeken van de Kerk hebben de Rectors enige jaren vanuit hun huis de Millennial Bookstore gedreven en zij hebben de opbrengst daarvan geschonken aan diverse projecten van de Kerk. Ze hebben zeven kinderen: Joel Kirk, 19, dient in de zending in Zuid-Brazilië; Kathryn Garvin, 17; Laura Constance, 16; Linda Marie, 14; Daniel Hartman, 11; Lila, 6; John Marcus, 2.

Toen ouderling Rector terugdacht aan zijn bekering zei hij: „Hoe ontstond mijn belangstelling voor het Evangelie? Heel mijn leven had ik al naar de waarheid gezocht. Ik placht vaak te bidden, en ik denk dat ik hetzelfde gebed wel duizend maal heb gebeden, 'O God, leid mij alstublieft naar de waarheid. Toon mij die waarheid!' Zo heb ik het altijd genoemd, en zo zal ik de Kerk altijd blijven noemen — de waarheid. Het is met mij net als met Will Rogers. Hij zei: 'Alles wat ik weet is wat ik in de kranten lees' — alles wat ik weet en de moeite waard is te weten heb ik geleerd sinds ik me bij de Kerk heb aangesloten."

Toen president David O. McKay hem riep tot de Eerste Raad der Zeventigers zei deze: „Ik wil dat u inziet dat de Here u liefheeft, en ook wij houden van u." Zo voegt een man die elf maanden nadat president McKay president van de Kerk was geworden gedoopt werd zich nu bij president McKay en de andere algemene autoriteiten om hen terzijde te staan bij de verbreiding van die waarheid onder de gehele mensheid.

Loren C. Dunn

Ouderling Loren C. Dunn heeft vier jaar gediend als eerste raadgever in het presidentschap in de „New England States Mission," en hij is directeur van de afdeling communicatie van de Raad van New England voor economische ontwikkeling, gevestigd in Boston.

Hij is geboren op 12 juni 1930 als zoon van wijlen Alex F. Dunn en van Carol Horsfall Dunn. Zijn vader was gedurende 20 jaar ringpresident van de Ring Tooele en was tevens uitgever van de Tooele Transcript-Bulletin. Van 1949 tot 1953 bezocht ouderling Dunn de Brigham Young universiteit en behaalde daar een graad in de journalistiek. In die periode was hij ook lid van de korfbalploeg die in 1951 de eerste prijs won in het grote tournooi van New City. Zijn ploeg maakte ook een tournee door Zuid-Amerika. Vervolgens volbracht hij een zending in Australië, waar hij raadgever is geweest van de zendingspresident. De volgende twee jaren vervulde hij zijn dienstplicht in het Amerikaanse leger en diende hij in Europa.

Na zijn thuiskomst werd hij redacteur bij de krant van zijn vader in het jaar 1958. In 1959 trouwde hij met Sharon Longden, de dochter van ouderling John Longden, assistent van de Raad der Twaalven, en LaRue Carr Longden. Ze hebben twee kinderen: Kevin, 7 en Kimberly, 2. In 1961 verliet ouderling Dunn de krant en ging naar het Oosten, naar de universiteit van Boston, waar hij in 1966 zijn graad behaalde in de „public relations". Hij heeft in New York gewerkt als onderdirecteur van de afdeling public relations van het „Herald Tribune Fresh Air Fund". In 1963 kwam hij in zijn huidige functie bij de Raad van New England. Ouderling Dunn, nu 37 jaar, is directeur van de Boston Rotary Club, voorzitter van het district oost, lid van de raad van padvinders van Amerika, gastdocent aan de universiteit van Boston en lid van verschillende verenigingen op het terrein van de pers en de public relations. Hij heeft gewerkt als groepsleider van de kerkleden in militaire dienst, als adviseur van de Verkenners, superintendent van de OOV van de „New England States Mission" en als raadgever in een ouderlingenquorumpresidentschap. Zuster Dunn vervult op het ogenblik een taak als presidente van de JVOOV in de Ring Boston.

Grote invloed op het leven van ouderling Dunn heeft zijn vader gehad. „Voor mij is mijn vader de grootste man geweest die ik ooit heb gekend. Hoewel hij zelf een erg druk bezet leven leidde leerde hij me dat het niet van belang is hoeveel tijd je met je gezin doorbrengt, maar wel hoe je die tijd zo invloedrijk mogelijk kunt maken. Op zijn persoonlijke manier en zonder er veel worden aan te besteden gaf hij blijk van zijn grote genegenheid voor ons. In het bijzonder kan ik me nog herinneren hoe hij thuis de nadruk legde op het gezinsgebed en de sfeer die er door ontstond. Toen president McKay me tot deze functie riep spoorde hij me aan mijn roeping te vervullen op een manier zoals mijn vader het gewild zou hebben en ik ben van mening dat ik mijn gehele leven geen betere aansporing behoef. Het is een grote eer de Kerk te dienen in wat voor functie ook, en opgenomen te worden onder de algemene autoriteiten is een ervaring die in het bijzonder stemt tot nederigheid."

Wij wensen deze vier mannen geluk met hun nieuwe roeping en zijn vol vertrouwen dat hun komende periode van dienstbaarheid veel goed zal doen aan de Kerk en heel de mensheid.

Toespraken van het Eerste Presidentschap tijdens de 138e jaarlijkse algemene conferentie in april 1968

Het nu volgende is de volledige tekst van de toespraak van president David O. McKay ter gelegenheid van de opening van de 138ste algemene conferentie van de Kerk, gehouden in de Salt Lake Tabernakel op vrijdag 5 april 1968 om 10 uur v. m., voorgelezen door zijn zoon, David Lawrence McKay.

De openingstoespraak van president McKay

Mijn geliefde broeders en zusters en vrienden van de radio en televisie: Het is op dit ogenblik mijn grootste wens dat de Geest des Heren en van deze grote conferentie in elk huis en in elke ziel van de leden van de Kerk gevoeld zal worden, benevens in de harten en huizen van alle volkeren waar ook ter wereld, die binnen het bereik zijn van de uitzending van deze vergaderingen.

Ik bid om Gods zegeningen, niet alleen tijdens deze vergadering, maar voor alle vergaderingen van deze 138ste jaarijkse conferentie van de Kerk.

Ik waardeer de aanhankelijkheid, broederlijke liefde, het geloof en de gebeden van de leden van de Kerk. Omdat ik me wel bewust ben van de grote verantwoording die op mij rust deze morgen in een algemene conferentie een boodschap te geven bid ik oprecht om Zijn leiding en om uw geloof en gebeden.

Een ieder die aanwezig is in deze historische tabernakel, honderd jaar geleden door onze pioniers op het Tempelplein opgericht, en een ieder die nu naar mij luistert, heet ik van harte welkom, en ik bid dat de zegeningen van God in overvloed met u allen mogen zijn.

Op 14 april zal door de hele Christenheid de grootste gebeurtenis in heel de geschiedenis gevierd worden — de opstanding van Jezus Christus. Toen de apostel Paulus over deze gebeurtenis sprak zei hij: „En indien Christus niet opgewekt is, zo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof. En zo worden wij ook bevonden valse getuigen Gods; want wij hebben van God getuigd, dat Hij Christus opgewekt heeft." (I Kor. 15:14-15.)

Degene die aldus kan getuigen van de Verlosser heeft zijn ziel verankerd in eeuwige waarheid. De overtuigendste bevestiging in onze dagen dat Jezus uit Zijn graf is opgestaan is de verschijning van de Vader en de Zoon aan de profeet Joseph Smith, negentienhonderd jaar na de gebeurtenis die de Christenheid met dit Paasfeest zal vieren.

Dat de geest van de mens in triomf door de poorten van de dood het eeuwige leven zal binnengaan is een van de heerlijkste boodschappen die Christus onze Verlosser ons geeft. Voor Hem is dit aardse bestaan slechts een dag, en de beëindiging ervan de ondergang van de levenszon; de dood, die slechts een slaap is, wordt gevolgd door een heerlijk ontwaken in de morgen van een eeuwig koninkrijk. Toen Maria en Martha hun broeder slechts als een lichaam zagen in de donkere en stille grafkelder, zag Christus hem als een nog levend wezen. Dit feit drukte hij met slechts twee woorden uit: „Lazarus slaapt." (Johannes 11:11.)

Als iedereen die deelneemt aan de Paasdienst wist dat de gekruisigde Christus op de derde dag werkelijk uit het graf is opgestaan — dat Zijn Geest, na anderen in de geestenwereld te hebben begroet en er zich onder te hebben gemengd Zijn doorboorde lichaam weer tot leven heeft gemaakt en Hij na veertig dagen onder de mensen te hebben doorgebracht, verheerlijkt naar Zijn Vader is opgestegen — wat een heerlijke vrede zou er dan in de zielen der mensen komen die nu vervuld zijn van twijfel en onzekerheid!

Het begin van het oude Christendom is gebouwd op het besef van de apostelen dat de wederopstanding werkelijkheid is. Gedurende meer dan 4000 jaar had de mensheid het graf gezien als het eind van het leven. Van al de miljoenen die daarin waren afgedaald was nog niemand ooit teruggekeerd. In de gehele wereld was geen enkel ledig graf. Geen mens geloofde, geen menselijke stem verklaarde dat er zulk een graf bestond, een graf, leeggemaakt door de macht van een overwinnaar, sterker dan de grootste vijand van de mensheid, de dood.

Daarom was het een heerlijke en nieuwe boodschap die de engel aan de vrouw gaf, die vervuld van gevoelens van liefde en vrees het graf was genaderd waarin Jezus begraven was geweest: „Gij zoekt Jezus den Nazarener, Die gekruist was; Hij is opgestaan; Hij is hier niet." (Markus 16:6.)

Als een wonder een bovennatuurlijke gebeurtenis is en de krachten die deze tot stand brachten het mense-

lijk begrip te boven gaan, dan is de wederopstanding van Jezus Christus het verbazingwekkendste wonder van alle tijden en een openbaring van de almacht van God en van de onsterfelijkheid van de mens.

De wederopstanding is een wonder, in die zin echter dat zij buiten het begrip van de mens ligt. Voor een ieder die deze gebeurtenis als een feit accepteert is het slechts een manifestatie van een onveranderlijke levensstaat. Omdat de mens de wet niet begrijpt noemt hij het een wonder. Er zal een dag komen dat de mens zo verlicht wordt, dat deze belangrijke gebeurenis geen mysterie voor de mens meer zal zijn en door hem zal worden verstaan.

Dat de letterlijke opstanding uit let graf voor de discipelen die Christus van nabij kenden werkelijkheid was, is wel zeker. Er heerste bij hen absoluut geen twijfel. Ze waren getuigen van de gebeurtenis. Zij wisten, omdat hun ogen aanschouwden, hun oren hoorden, hun handen de lichamelijke aanwezigheid van de herrezen Verlosser voelden.

Bij de dood van Jezus waren de apostelen door droefheid overmand. Toen hij dood terneer lag was hun hoop bijna geheel verdwenen. Hun diepe smart, te zamen met de zichtbare voorbereiding voor een definitieve begrafenis, tonen aan hoe duidelijk de vrees overheerste dat de verlossing van Israël was mislukt.

Ondanks de vaak herhaalde verzekeringen van Christus dat Hij na Zijn dood bij hen zou terugkeren, waren de apostelen schijnbaar niet in staat dit volledig te begrijpen. Bij de kruisiging waren ze bevreesd en ontmoedigd. Twee en een half jaar lang waren ze geleid en geïnspireerd door de aanwezigheid van Christus. Maar nu was Hij heengegaan. Zij waren alleen gelaten en schenen totaal in de war te zijn, angstig en hulpeloos; alleen Johannes stond bij het kruis.

De wereld zou nooit in beroering zijn geraakt door mannen die zo aarzelden, zo onzeker en wanhopig waren als de apostelen op de dag van de kruisiging.

Wat was het dat de discipelen zo plotseling veranderde in onbevreesde, heldhaftige vol zelfvertrouwen zijnde predikers van het Evangelie van Jezus Christus? **Het was de openbaring dat Christus uit het graf was opgestaan. Zijn beloften waren gehouden. Zijn messiaanse zending was volbracht.** Met de woorden van een beroemd schrijver: „Op al Zijn uitspraken is het laatste en difinitieve zegel van echtheid gezet, op al Zijn leringen staat het onuitwisbare stempel van een goddelijke autoriteit gedrukt. De duisternis van de dood was uitgebannen door het heerlijke licht van de aanwezigheid van hun herrezen, verheerlijkte God en Verlosser."

Het geloof in de wederopstanding is hecht gegrondvest op de verklaring en het getuigenis van deze onbevooroordeelde, niets verwachtende, ongelovige ooggetuigen van de herrezen Christus.

Het directe bewijs dat Jezus niet meer in de graftombe lag is drievoudig: (1) De wonderbaarlijke verandering in de geest en het werk van Zijn discipelen; (2) Het feitelijke algehele geloof van de vroegere Kerk, zoals het in de evangeliën is opgetekend; en (3) Het directe getuigenis van Paulus, de eerste schrijver uit het Nieuwe Testament.

In het prille begin van deze bedeling van de volheid der tijden heeft de 14-jarige Joseph Smith gezegd: „Ik zag twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzende: ‚Dit is Mijn Geliefde Zoon. Hoor Hem!'" (Joseph Smith 2:17.)

Later, als hij spreekt over de werkelijkheid van zijn visioen getuigt hij als volgt:

„Want ik had een visioen gezien, ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, noch durfde ik dit te doen; want ik wist, dat ik God daardoor zou beledigen, en onder veroordeling zou komen." (Joseph Smith 2:25.)

Het onweerlegbaar getuigenis van de eerste apostelen van Christus wordt bevestigd door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met haar proclamatie van het heerlijke visioen van de profeet Joseph Smith:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is." (Leer en Verbonden 76: 22-23.)

In het licht van zulk een onaantastbaar getuigenis zoals dat door de apostelen enkele jaren na de gebeurtenis zelf werd gegeven; in het licht van de wonderbaarlijkste openbaring van de levende Christus in onze tijd, is het moeilijk te begrijpen hoe de mensen Hem nog steeds verwerpen en twijfelen aan de onsterfelijkheid van de mens.

„Hoe kunnen wij den weg weten?" (Johannes 14:5), vroeg Thomas toen hij met zijn medeapostelen en met hun Here aan tafel zat na de maaltijd op de gedenkwaardige nacht van het verraad; en het goddelijk antwoord van Christus was: **„Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven."** (Johannes 14:6.)

En dat is Hij ook! Hij is de Bron van onze troost; de Bezieling van ons leven; de Bewerkstelliger van onze verlossing. Als we onze verhouding tot God willen leren kennen wenden we ons tot Jezus Christus. Als we de waarheid van de onsterfelijkheid van de ziel willen weten, dan hebben we het voorbeeld van de wederopstanding van de Verlosser.

Als we willen weten hoe we het best met onze medemens kunnen leven, vinden we een prachtig voorbeeld in het leven van Jezus. Wat onze oprechte verlangens, onze verheven aspiraties, onze idealen ook zijn in ons leven, we kunnen naar Christus zien en we vinden volmaaktheid. En als we dus zoeken naar zedelijke normen voor ons bestaan hoeven we maar naar de Man van Nazareth te gaan en in Hem zullen we alle goede eigenschappen belichaamd vinden die de mens volmaakt kunnen maken.

De deugden die tezamen zorgen voor een volmaakt

karakter zijn **waarheid, rechtvaardigheid, wijsheid, welwillendheid** en **zelfbeheersing.** Al Zijn gedachten, woorden en daden waren in harmonie met de goddelijke wet en zijn daarom waarheid. Er was steeds een vrije communicatie tussen Hem en de Vader, zodat Hij de waarheid, die berust op openbaring, altijd kende.

Zijn ideaal van rechtvaardigheid is vervat in de aansporing: „En gelijk gij wilt, dat u de mensen doen zullen, doet gij hun ook desgelijks." (Lukas 6:31.) Zijn wijsheid was zo groot en veelomvattend, dat zij zich tot de wegen der mensheid en de doelstellingen van God uitstrekte. Niet altijd konden de apostelen de betekenis en de draagwijdte van sommige van Zijn eenvoudige uitspraken begrijpen; de schriftgeleerden konden Hem er niet in laten lopen en waren ook niet in staat het in een discussie met argumenten van Hem te winnen; de grootste leraren waren in Zijn aanwezigheid slechts leerlingen. Iedere handeling die is opgetekend uit Zijn leven dat weliswaar kort was, maar rijk aan gebeurtenissen, was vol welwillendheid, liefde en barmhartigheid, Zijn zelfbeheersing, of die nu tot uiting kwam in Zijn macht over Zijn begeerten en aandoeningen of in Zijn evenwichtige houding tegenover zijn vervolgers, was volmaakt — was goddelijk.

Wat leert nu de Kerk inzake deze deugden en al wat er mee samenhangt? Als de Kerk faalt in het waarmaken ervan, faalt in het aankweken van echte mannelijkheid, dan is er geen reden voor haar bestaan en is de pretentie de Kerk van Christus te zijn een paskwil.

Iemand die de **waarheid** niet liefheeft kan onmogelijk een oprecht lid van deze Kerk zijn. Oprechtheid is een fundamentele leerstelling van de Kerk. Als we onze gedachten laten gaan over de betekenis hiervan, zullen we ons realiseren hoe belangrijk het voor ons karakter is om waarheid voor te staan. Iemand die waarheidslievend is, is rechtschapen, nauwgezet en eerlijk in al zijn handelingen; hij is getrouw in het nakomen van zijn verplichtingen; men kan hem vertrouwen en hij is ijverig in het volbrengen van zijn taken; hij is eerlijk tegenover zichzelf en dientengevolge ook tegenover zijn medemens en tegenover zijn God.

Wat **rechtvaardigheid** betreft :al de leringen van de Kerk keren zich tegen onrechtvaardigheid en het meest wordt veroordeeld hij, die zijn broeder onderdrukt. De leden worden aangespoord hun autoriteit op de juiste wijze aan te wenden, want we leren uit Leer en Verbonden 121:36: „dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid." Een ieder zal met die rechtvaardigheid behandeld worden die hem toekomt. Om rechtvaardig te zijn is het nodig dat de mens eerlijk, oprecht en onpartijdig is. Hij zal ook de nodige eerbied hebben. Het is onmogelijk rechtvaardig en tegelijk oneerbiedig te zijn want wanneer hij geen eerbied toont is hij onrechtvaardig door geen eerbied te hebben, wanneer die verdiend is. Echte mannelijkheid gaat gepaard met rechtvaardigheid en is een kenmerk van de goddelijke natuur.

Eerlijkheid, als onderdeel van rechtvaardigheid, is de eerste deugd die genoemd wordt in het 13de artikel des geloofs van de Kerk. Het is onmogelijk mannelijkheid samen te doen gaan met oneerlijkheid. Om tegenover zichzelf rechtvaardig te zijn moet men eerlijk zijn tegenover zichzelf en tegenover anderen. Dit betekent eerlijkheid in woorden zowel als in daden. Het wil zeggen dat we halve waarheden net zo goed als onwaarheden moeten vermijden. Het betekent dat we eerlijk moeten zijn in onze handelingen — als we kopen en als we verkopen. Het betekent dat een eerlijke schuld nooit buiten de wet gesteld kan worden, en dat het woord van de mens meer waarde heeft dan zijn schuldbekentenis. Het wil zeggen dat we eerlijk moeten zijn in onze handelingen tegenover God, want „werkelijke eerlijkheid houdt rekening met de aanspraken van God en met die van de mens; zij geeft God waar Hij recht op heeft en de mens waar de mens recht op heeft."

Wijsheid — „En omdat niet allen geloof hebben, moet hij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof." (Leer en Verbonden 88:118.) Dit is het gebod van de Here, aan deze generatie gegeven door middel van de profeet Joseph Smith, en de volledige betekenis ervan kunnen we ons beter realiseren als we weten dat de eeuwige zaligheid van de mens — de grootste gift van God aan de mensheid — van deze kennis afhankelijk is; want „Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden." (Leer en Verbonden 131:6.) Wijsheid is het juiste gebruik van kennis en zij omvat oordeel, onderscheidingsvermogen, verstand, behoedzaamheid en studie. „Veel weten is nog geen wijsheid," zegt Spurgeon. „Velen hebben een grote kennis en zijn niettemin de grootste dwazen. Er is geen groter dwaas dan een wetende dwaas. Maar wijsheid is **het weten hoe we kennis moeten aanwenden."**

Welwillendheid in de diepste betekenis van het woord is de som van zedelijke uitmuntendheden en omvat iedere andere deugd. Zij is de drijfveer die ons er toe brengt goed te doen aan anderen, en zij brengt ons er toe een leven te leiden dat in overeenstemming is met de wil van Christus. Al onze daden van vriendelijkheid, zelfverloochening, zelfopoffering of vergevingsgezindheid, liefde en liefdadigheid komen voort uit deze goddelijke eigenschap. Als we dan ook zeggen „wij geloven welwillend te moeten zijn," verklaren we te geloven in al de deugden die iemand tot een christen maken. Een welwillend mens is vriendelijk en oprecht tegen zijn gezin; hij is actief bezig voor zijn stad en zijn land en hij is een trouwe werker in de Kerk.

Groot als deze deugden zijn die ik heb opgesomd, toch schijnen ze niet zo praktisch en in het dagelijks leven zo van toepassing te zijn als de deugd van **zelfbeheersing.** Het is even onmogelijk bij echte mannelijkheid de zelfbeheersing weg te denken als het zonlicht van de dag te scheiden. Zelfbeheersing betekent de controle over al onze natuurlijke lusten, verlangens, hartstochten en begeerten; en niets geeft een mens zo'n sterk karakter als het overwinnen van zichzelf — de wetenschap dat hij zijn

begeerten en passies aan zich ondergeschikt kan maken en dat hij er geen slaaf van is. Deze deugd heeft in zich matigheid, onthouding, dapperheid, standvastigheid, soberheid, kuisheid, onafhankelijkheid, verdraagzaamheid, geduld, onderwerping, vastberadenheid, reinheid. Eén van de meest praktische leringen van de Kerk aangaande dit beginsel is het Woord van Wijsheid. Ik weet niets wat zo in staat is een zedelijk hoog peil te ontwikkelen als het dagelijks in praktijk brengen van dit gebod. Het is waar. Het heeft voornamelijk met onze hang naar genotmiddelen te maken. Wijs me iemand aan die zich op dit gebied volledig in de hand heeft, die elke verleiding kan weerstaan van stimulerende middelen, sterke drank, tabak, marihuana en andere schadelijke stoffen en ik zal u een jongen of een man aanwijzen die evenzeer de kracht heeft ontwikkeld zijn passies en begeerten te beheersen. Toen ik onlangs las over het ontstellend groot gebruik van deze stimulerende middelen onder de leerlingen van onze middelbare scholen en onder de studenten, heeft me dat diep geschokt. Uit het diepst van mijn hart waarschuw ik de jeugd van onze Kerk en van dit land dat zij hun mannelijkheid en vrouwelijkheid zullen verliezen als ze bezwijken voor deze verlokking van Satan. Iemand die toegeeft aan zijn lusten, in het geheim of op een andere manier, zal, wanneer hij in verzoeking komt aan zijn hartstochten toe te geven, niets aan zijn mannelijkheid hebben.

De sexuele onreinheid in de wereld van deze tijd is het gevolg van het verlies van echte mannelijkheid, veroorzaakt door toegeven aan die verlokkingen. Onkuise gedachten brengen onkuise woorden voort, en onkuise woorden onkuise daden. In de leringen van de Kerk wordt een misdaad als moord onmiddellijk gevolgd door die van echtbreuk en sexuele onreinheid. Als de leden van de Kerk trouw blijven aan hun geloof in kuisheid en zich op ander terrein oefenen hun zelfbeheersing te vergroten, zullen zij staan als een lichtbaken waarvan de stralen zullen doordringen in een wereld die bezoedeld is door zonde.

Wij leven voorwaar in een roerige wereld en velen in de Kerk, zo goed als miljoenen in de wereld, zijn zeer bezorgd; velen is het zwaar te moede door de voorspellende tekenen. Toen Christus werd gekruisigd zag een kleine groep mensen in een toekomst die voor hen even dreigend en onheilspellend was als de toekomst die de wereld op het ogenblik tegemoet gaat. Hun toekomst scheen, wat betreft de triomf van Christus op aarde, zo goed als vernietigd. Zij waren geroepen en uitgezocht als „vissers" van mensen en Petrus had de sleutelen van het koninkrijk ontvangen. Doch ondanks dit alles, toen de herrezen Christus in dat uur van moedeloosheid, aan Petrus de ontmoedigde leider van de Twaalf die zijn oude beroep van visser weer had opgenomen, vroeg: „Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij liever dan dezen?", antwoordde Petrus: „Ja Here! Gij weet, dat ik U liefheb." Toen zei de Here: „Hoed Mijn schapen." (Johannes 21:15.) Bij die gelegenheid werd Petrus zich bewust van zijn verantwoordelijkheid niet alleen als visser van mensen, maar ook als herder van de kudde. Het was toen dat hij tenslotte de volledige betekenis van het goddelijk bevel begreep: „Volg Mij." (Johannes 21:19.) In gezelschap van dat nooit falende Licht slaagden deze twaalf eenvoudige mannen er in verandering teweeg te brengen in de onderlinge verhoudingen van de mensen.

De leringen van Jezus kunnen even doeltreffend op maatschappelijke groeperingen en nationale problemen worden toegepast als op personen, indien men het maar wilde proberen. Als we trachten onze ware mannelijkheid te ontwikkelen, moeten we Christus aanvaarden als de Weg, de Waarheid, en het Leven. Hij is het Licht van de mensheid. In dat Licht ziet de mens zijn weg helder voor zich. Als het wordt verworpen dwaalt hij in duisternis. Het is een droevige zaak als personen en volkeren dat Licht uitbannen — als Christus en Zijn Evangelie terzijde worden geschoven voor de wet van de wildernis en de sterkte van het zwaard. De grootste tragedie in de wereld van dit ogenblik is het ongeloof in God en Zijn goedheid.

Toen ik de volgende uitspraken hoorde van mensen van de wetenschap die uiting gaven aan hun geloof in het bestaan van God was mijn hart verheugd:

„Een eerlijke en onpartijdige bestudering van wetenschappelijke verschijnselen heeft mij de overtuiging gegeven dat God bestaat, en dat Hij het universum bestuurt. Er is een 'centraal bestuur, 'en de alles regelende macht is God. Als man van de wetenschap vind ik mijn conclusie over God en het heelal bevestigd door de heilige Schrift. Ik geloof in alles wat zij zegt over de oorsprong en de leiding van dit heelal. De Schrift en de wetenschap stemmen met elkaar overeen. Met dien verstande dat de Schrift verstandig en op de juiste manier moet worden geïnterpreteerd."

(Cecil Boyce Hamann, Ph. D., Purdue Universiteit, Professor in de biologie en Voorzitter van de „Division of Science and Mathematics", Ashbury College; Research Participant, Oak Ridge Institute of Nuclear Studies — Deseret News, 24 feb. 1968.)

En weer een ander verklaart:

„De mens kan niet geloven in het bestaan van God en er zich verder niet om bekommeren. Geloof in een persoonlijk God zal van invloed zijn op iemands gedrag jegens zijn medemens, zijn houding tegenover het leven, en zijn opvattingen over de drijfveren en doelstellingen achter het stoffelijk universum."

(Wayne U. Ault, Ph. D., Columbia Universiteit, verbonden aan het Geological Survey Department of the Interior, U.S. Government — Church News, 10 febr. 1968.)

Het Evangelie, de blijde tijding van grote vreugde, is de ware leidsman voor de mensheid; en die man of vrouw is het gelukkigst en tevredenst, die zo veel mogelijk leeft volgens de leringen ervan, leringen die de antithesen zijn van haat, vervolging, tirannie, overheersing, onrecht — de oorzaak van de ellende, vernietiging en dood over de hele wereld. Wat de zon in het hemelse blauw is voor de aarde in haar worsteling zich te bevrijden van de greep van de winter, dat is het Evangelie van Jezus Christus voor de bedroefde zielen die smachten naar iets dat hoger en beter is dan de mens tot nu toe op aarde heeft gevonden.

Wat zal het heerlijk zijn als we in deze oude wereld aan Christus, de Verlosser van de mensheid kunnen zeg-

gen: „Zij zoeken U allen!" (Mark. 1:37.) Dan zal er onder de naties geen zelfzuchtigheid meer zijn, geen afgunst, haat, leugen, diefstal, bedrog, ongehoorzaamheid, ruzie of oorlog!

Broeders en zusters, sedert mijn kindsheid heb ik de waarheid liefgehad dat God een persoonlijk Wezen is, werkelijk onze Vader, Die we kunnen naderen in gebed en van Wie wij antwoord ontvangen. Mijn getuigenis van de herrezen Here is even echt als dat van Thomas, die tegen de herrezen Christus zei, toen Hij aan Zijn discipelen verscheen: „Mijn Heere en mijn God!" (Johannes 20:28.) Ik weet dat Hij leeft. Hij is God Die Zich in het vlees heeft gemanifesteerd; en ik weet: „er is ook onder den hemel geen andere Naam, Door Welken wij moeten zalig worden." (Handelingen 4:12.) Ik weet dat Hij met Zijn dienstknechten zal spreken die Hem in nederigheid en oprechtheid zoeken. Ik weet het omdat ik Zijn stem heb gehoord, en ik heb Zijn leiding ontvangen in zaken die betrekking hebben op Zijn Koninkrijk hier op aarde. Ik weet dat Zijn Vader, onze Schepper, leeft. Ik weet dat Zij aan de profeet Joseph Smith zijn verschenen en hem de openbaringen hebben gegeven die nu opgetekend staan in de Leer en Verbonden en in de andere werken van de Kerk. Deze wetenschap is even werkelijk voor mij als dat wat in ons dagelijks leven gebeurt. Als we 's avonds ons te ruste leggen weten we — we hebben een zekerheid — dat de zon in de morgen zal opkomen en met zijn licht de gehele aarde zal beschijen. Zo nabij is voor mij de wetenschap van het bestaan van Chrsitus en van de goddelijkheid van zijn herstelde Kerk.

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben de verplichting om de Zoon, die zonder zonde is, tot hun ideaal te maken — het Enige Volmaakte Wezen dat ooit op aarde heeft geleefd.

Moge God de Kerk zegenen, in het bijzonder onze jongeren die haar normen zullen handhaven. God zegene de vaders en moeders en de leraren die dit geloof in het hart der jongeren planten en het in de gehele wereld verkondigen, dit bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

Het volgende is de volledige tekst van de toespraak door president Hugh B. Brown van het Eerste Presidentschap tijdens de algemene priesterschapsvergadering van de 138ste jaarlijkse conferentie, op 6 april 1968 in de Salt Lake Tabernakel.

President Brown spreekt tot een vergadering van Priesterschapsdragers

Broeders in het priesterschap: Wij zijn deze avond vergaderd in deze beroemde Tabernakel en in honderden kerkgebouwen en andere vergaderplaatsen overal in de Verenigde Staten en in Canada, in een priesterschapsvergadering die ongetwijfeld de grootste is in deze bedeling, nog vermeerderd met een groot gehoor dat via de TV met ons in contact staat. Wij vergaderen in eerbied in de naam van de Stichter en het Hoofd van de Kerk, Onze Here en Verlosser, Jezus Christus, van Wiens goddelijkheid wij nederig getuigenis afleggen.

Onder de leiding van Zijn profeet, president David O. McKay, richt het Eerste Presidentschap van de Kerk zich in een waarschuwing en met een opdracht tot de jongeren zowel als de volwassenen — kortweg tot al de leden van de Kerk en tot onze medemensen waar dan ook. Maar onze oproep is voornamelijk tot jullie gericht, die in die interessante maar o zo moeilijke leeftijdsperiode leeft tussen jonkheid en volwassenheid, als je niet langer meer als een kind wordt behandeld, maar nog niet gereed bent om de verantwoordelijkheid van een volwassene te dragen.

Houd steeds als doel voor ogen niet anderen vooruit te komen, maar jezelf voorbij te streven; begin vandaag de persoon te zijn die je wilt zijn; maak deze dag en al de komende dagen tot onvergetelijke dagen en geef zodoende aan je leven een inhoud die eeuwig durend is. Kweek bij jezelf een onlesbare dorst naar kennis aan.

Een ieder van jullie is de erfgenaam van eeuwen. Zij die jullie zijn voorgegaan hebben een wereld ontdekt en opengelegd die nog maar voor een deel is geëxploreerd en waar nog ontzaggelijk grote terreinen braak liggen.

We hebben onze jeugd nu en dan aangespoord haar blijmoedigheid mee te nemen naar de volwassenheid. Een gezond gevoel voor humor is een veilige uitlaatklep die je in staat stelt moeilijke problemen niet te zwaar op te nemen en te leren hoe een probleem op te lossen, waar de methode van „zweet en tranen" dikwijls faalt. In de Spreuken wordt ons het volgende gezegd: „Een blij hart zal een medicijn goed maken; maar een verslagen geest zal het gebeente verdrogen." (17:22). Wij leven in een snel veranderende maatschappij, wier uitdagingen ontzaglijk van omvang en verbijsterend ingewikkeld zijn. Onze eeuw is de eeuw van het atoom, waarin

beweging, actie en revolutionaire veranderingen constanten zijn. Een nieuwe wereld stort zich over ons uit, ontstellend plotseling en met onweerstaanbare kracht — een wereld die tegelijk achterdochtig en onheilspellend is. De tijden verlangen dat we ons voorbereiden op de eisen die de toekomst ons stelt, de nodige offers te brengen, te genieten van de beloningen en de onschatbare voorrechten en ons te voegen naar de universele wet van verandering.

Daarom is onze eerste opdracht voor jullie: „Weest voorbereid." Bereidt je voortdurend voor op de toekomst — jullie toekomst — waaraan jullie wordt verwacht belangrijke bijdragen te zullen leveren. De mens, op zijn weg door het leven, wordt gesteund door de macht van zijn kennis.

De voorbereiding waartoe wij aansporen is slechts een ander woord voor onderricht, met de daarbij behorende discipline, opgelegd of vrijwillig.

Een ieder van jullie moet de vraag onder ogen zien en oplossen wat te doen als de middelbare school achter de rug is. Dit is een van de vragen in ons leven waar alles om draait en jullie moeten er vastbesloten en enthousiast een antwoord op geven. Jullie antwoord, mits geschraagd door moed en doorzettingsvermogen, zal in grote mate bepalen hoe jullie de rest van je leven zullen doorbrengen. Dit antwoord is dan ook van buitengewoon groot belang.

Maar er zullen verleidingen en tegenspoed op uw weg zijn sluwe influisteringen zullen jullie trachten over te halen af te zien van je zucht naar kennis en je proberen op gevaarlijke zijpaden te brengen. Weest op je hoede en bezwijkt niet voor soms aanlokkelijke, doch altijd valse verderfelijke aanvechtingen om dingen te nemen waarvan God heeft gezegd dat zij niet goed voor de mens zijn.

Ik citeer hier de schrijver Robert G. Ingersol die bepaald geen religieuze motieven had, maar die zijn wonderbaarlijke retorische gaven aanwendde om deze gemeenschappelijke vijand te bestrijden. „Ik geloof heren, dat alcohol tot op zeker hoogte de bereider ervan demoraliseert, degene die het verkoopt en degene die het drinkt. Ik geloof dat de alcohol vanaf het moment dat hij uit de gekronkelde koelslang van het distilleertoestel komt totdat hij zijn eindpunt bereikt in de hel van misdaad, dood en schande, iedereen demoraliseert die er mee in aanraking komt. Ik geloof niet dat iemand over dit onderwerp zijn gedachten kan laten gaan zonder vooringenomen te raken tegen deze vloeibare misdaad. Alles wat u hebt te doen, heren, is te denken aan de wrakken op de zandbanken van de stroom van de dood — aan de zelfmoorden, aan de ziekten, aan de armoede, onkunde en wanhoop, aan de kleine kinderen die zich vastklampen aan de versleten rok van wenende en wanhopige moeders, en die om brood smeken; aan de man die gestrand is, aan de miljoenen die geworsteld hebben met denkbeeldige slangen, een product van deze duivelse alcohol. En als u denkt aan de gevangenissen, de armenhuizen en de schavotten op elke bank, dan verwondert het mij niet dat ieder verstandig man een afkeer heeft van deze vervloekte materie die alcohol heet." (Rob't G. Ingersol).

Laat u door niemand wijsmaken dat het juiste gebruik van narcotica in kringen van scholieren en studenten toch wel enig goed kan doen. Sommigen zeggen zelfs dat bepaalde verdovende middelen een verruiming geven van de geest, maar zoals Al Capp het ons in één van zijn komische strips heeft gezegd: „Marihuana en LSD verruimen de geest op dezelfde manier als de atoombom Hiroshima ruimde." Zoals Robert M. Hutchings van de universiteit van Chicago het heeft gezegd: „Ik ben niet bezorgd over de economische toekomst, ik maak me zorgen om jullie moraal . . . Het verradelijkste, het verlammendste gevaar dat jullie in het leven zullen ontmoeten is het gevaar van verdorvenheid."

Laten wij bedenken dat de wet van de oogst onverbiddelijk is. Zoals gij zaait zult gij oogsten. Elk gebruik van enige schadelijke stof zal uw vooruitgang naar uw doel belemmeren. De Kerk heeft onderricht altijd beschouwd als verplichting no. 1 van elke generatie tegenover haar opvolgster en van een ieder persoonlijk tegenover zichzelf. Ieder van ons is een van Godswege begiftigd eeuwig en intelligent wezen. Het is dan ook onze plicht de zoekende geest aan te moedigen en levendig te houden, te leren en door te gaan met het leren van al het mogelijke over onszelf, onze medemens, ons heelal en onze God die onze Vader is.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Om zalig te worden moet een mens boven al zijn vijanden uitstijgen, van welke de onwetendheid niet de geringste is." Zijn grote en blijvende belangstelling voor het onderwijs blijkt uit het feit dat hij het eerste onderwijsprogramma voor volwassenen in Amerika stichtte — „the School of the Prophets". (de school der profeten.)

Hoewel de gevluchte heiligen druk bezig waren met de bouw van een tempel en met de prediking van het pas herstelde Evangelie, heeft de Here hen toch door middel van Zijn Profeet aangespoord elkander te onderrichten over „dingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; (algemene kennis) dingen, die zijn geweest, (geschiedenis), die nu zijn (huidige gebeurtenissen) en dingen die binnenkort moeten geschieden, (profetie), dingen die binnenslands zijn, en dingen die buitenslands zijn, de oorlogen en de verwikkelingen der natiën, en de oordelen, die op het land zijn; en eveneens een kennis van landen en van koninkrijken." In het kort, een algemene veelomvattende ontwikkeling.

De eerste mormoonse pioniers ruimden in hun denken en onderricht een grote plaats in voor het onderwijs, ondanks de voortdurende vervolging, de voortdurende vernietiging van hun woonsteden en de ontzaglijke inspanning een woestijn aan zich te onderwerpen. Op hun tocht door de vlakten van de wildernis namen zij kaarten en boeken over alle mogelijke onderwerpen met zich mee.

Als bewijs van hun toewijding aan de studie stichtten de eerste kolonisten spoedig na hun aankomst in Utah de Universiteit van Deseret — wat later de Universiteit

van Utah werd. Kort daarna stichtten zij de Brigham Young Academy, Ricks College, en onder de auspiciën van de Kerk werden daar dertig academies aan toegevoegd, elk met de opdracht van Brigham Young aan professor Karl G. Maeser, dat niets onderwezen mocht worden, zelfs niet het alfabet of de tafels van vermenigvuldiging, zonder de geest van God!

Onlangs heeft het Eerste Presidentschap een verklaring uitgegeven over het onderwijs. Daarin staat: „De Kerk moedigt al sinds lange tijd haar leden en in het bijzonder de jeugd aan om of aan de universiteit te gaan studeren of zich te bekwamen in een bepaald beroep."

In onze snel groeiende geïndustrialiseerde maatschappij is onderwijs een noodzaak geworden, en jonge mensen die geen goede opleiding hebben genoten zullen niet in staat zijn in de toekomst een waardige werkkring te vinden om in hun levensonderhoud te voorzien.

„De betrekkingen die geen bepaalde opleiding of training vragen, worden van jaar tot jaar minder en zullen weldra helemaal niet meer voorkomen. Daarom kunnen we er bij onze jongelui niet genoeg de nadruk op leggen na hun middelbare school verder te gaan met de een of andere studie. Van even groot belang is het dat er een opleiding wordt gekozen die in overeenstemming is met iemands belangstelling, begaafdheden en het doel dat hij zich voor ogen heeft gesteld."

Bij het kiezen van het geschikste studieprogramma voor de toekomst hebben jullie hulp en leiding nodig. Ga allereerst voor advies naar je ouders. Zij kennen je langer dan iemand anders en zij hebben een gerijpt inzicht in de voorwaarden om in het leven te slagen. Zij hebben een warme belangstelling voor jullie toekomst; zij houden van jullie met een zelfwegcijferende toewijding en stellen jouw belang boven het hunne. Ook zijn de meesten van jullie afhankelijk van hen voor financiële hulp.

Vervolgens moeten jullie je om hulp wenden tot jullie kerkleiders. Velen van hen hebben ervaring op verschillend gebied. Zij zullen blij zijn jullie raad te kunnen geven en ze zullen samen met jullie vragen om goddelijke leiding.

De leraren van het seminarie en het instituut zullen je ook graag helpen het onderwijsprogramma van de Kerk te begrijpen. Andere leraren met een gespecialiseerde opleiding zullen jullie gaarne inlichten over de terreinen, waarvoor zij belangstelling hebben.

De definitieve beslissing is evenwel aan jullie. Jullie kunnen andere mensen raadplegen, je puntenlijsten en rapporten nog eens nagaan en naar het gemiddelde kijken om een beter begrip van jezelf en je mogelijkheden te krijgen, maar jullie moeten al het beschikbare op hun waarde toetsen, een smaak zien te ontwikkelen voor het beste en dan moeten jullie vol vuur en ijver zonder bang te zijn voor ontmoediging de uiteindelijke, onherroepelijke beslissing nemen. Denk er aan, het belangrijkste is niet wat je doet, maar dat jullie het gekozen werk zo goed mogelijk doen, zodat jullie er voortdurend een uitdaging en inspiratie in vinden.

Misschien kiezen jullie voor een technische school of voor een handelsopleiding. Ook hier vraagt deze tijd van ver doorgevoerde techniek om zorgvuldige voorbereiding.

Brigham Young, zelf schilder en glazenmaker, heeft gezegd: „Ik geloof in onderwijs, maar ik wil de meisjes en jongens de school zien verlaten met een opleiding in hun vingertoppen en in hun hersens."

Op een technische school kunnen jullie een opleiding krijgen in constructie-tekenen, electronica, landbouwtechniek, fotografie, programmering enz. Deze opleidingen variëren in tijdsduur van een paar maanden tot enkele jaren en aan het eind wordt een diploma uitgereikt.

Ook is het mogelijk al in je militaire diensttijd terecht te komen in het vak dat jullie hebben gekozen.

Er zijn veel speciale scholen die opleiden in muziek, kunst, toneel, dans, handelskennis. Dit zijn meestal goede opleidingen, maar de student moet kritisch zijn en de opleiding uitkiezen die hem later naar het door hem gestelde doel zal brengen en die is aangepast aan zijn aanleg.

Sommige firma's nemen jonge mensen aan onmiddellijk nadat zij de middelbare school hebben verlaten en bieden hun dan een beginsalaris en een interne opleiding aan. Maar in de meeste gevallen is zo iets niet meer dan de eerste trede op de maatschappelijke ladder.

Wij raden een ieder die er de capaciteiten en het doorzettingsvermogen toe bezit met de meeste klem aan om hoger onderwijs te gaan volgen. Onze jongeren moeten hun capaciteiten niet onderschatten. De wereld van morgen heeft specialisten nodig die getraind zijn in het omgaan met wiskundige formules; die voor de rechtbank een zaak kunnen bepleiten; die een remedie ontdekken tegen een ernstige ziekte; die nieuwe en betere landbouwtechnieken weten te ontwikkelen, enz...

Wij moedigen jullie aan en we zullen je graag helpen om belangrijker academisch, godsdienstig en maatschappelijk onderwijs te ontvangen.

Natuurlijk kunnen niet alle studenten van de Kerk die een opleiding aan een universiteit willen volgen geplaatst worden op een van onze eigen scholen. Daarom hebben de instellingen voor godsdienstonderwijs een programma opgesteld voor zulk onderwijs naast vele universiteiten over de gehele wereld.

Wij raden de studenten dringend aan deze cursussen bij te wonen zodat zij hun wereldlijke kennis kunnen aanvullen met godsdienstonderricht en een geestelijke ervaring rijker worden.

We hebben thans 184 theologische instituten waar voortgezette cursussen, aangepast aan de nabij staande universiteit, beschikbaar zijn.

Aan de instituten kunnen de studenten deelnemen aan allerlei goed geleide gezellige avonden; zij zullen er vele inspirerende, opbouwende avonden meemaken en zij ontvangen er een opleiding van een goed geschoolde staf van docenten.

Aan veel universiteiten en onderwijsinrichtingen waar geen instituut aan verbonden is, zijn „Deseret Clubs" opgericht. Hun voornaamste doel is de jongeren van de Kerk bij elkaar te brengen in een sfeer die maatschappelijk en cultureel beantwoordt aan de hoogste idealen en normen.

De sleutel tot een verstandige, gelukkige keuze is gelegen in het kiezen van datgene wat het best bij je persoonlijkheid past. Op die manier zullen jullie de voldoening smaken een onafhankelijk lid van de maatschappij en de Kerk te worden dat zelf iets presteert. De Psalmist heeft gezegd: „De wijsheid is het voornaamste; verkrijg dan wijsheid, en verkrijg verstand met al uw bezitting." (Spreuken 4:7.)

President McKay heeft gezegd: „Karakter is het doel van goed onderwijs . . . Goed onderwijs beoogt van mannen en vrouwen niet slechts goede wiskundigen, knappe taalkundigen, grote beoefenaars van de wetenschap of briljante letterkundigen te maken, maar ook oprechte mensen, met deugden, karakter en naastenliefde. Het streeft er naar mannen en vrouwen te vormen tot mensen die waarheid, rechtvaardigheid, wijsheid, welwillendheid en zelfbeheersing prijzen als de beste verworvenheden voor een succesrijk leven."

Wij doen een dringend beroep op al onze leden, jong en oud, altijd voor ogen te houden dat het doel van het leven, hier en in het hiernamaals, is om de vreugde te genieten van eeuwige vooruitgang. De heerlijkheid Gods is intelligentie en de mens kan aan deze glorie slechts deelhebben door zich als mens volledig te ontwikkelen. Zoals de Here het aan Joseph Smith heeft gezegd: „Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen. En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomende wereld zo veel verder vooruit zijn." (Leer en Verbonden 130:18-19.)

Broeders en zusters, onze opdracht aan u is dan ook om voorbereid te zijn — lichamelijk, geestelijk, moreel, esthetisch; op alle mogelijke manieren moet u zich voorbereiden op het heerlijke dat de toekomst in petto heeft. De Kerk doet voor al haar leden wat mogelijk is, opdat zij uitblinken.

Wij herhalen het, je kunt zijn wat je wilt worden, als je maar gewillig bent er de prijs voor te betalen.

Moge God jullie zegenen en inspireren te geloven dat het niet anders kan of er is iets van Hem in jezelf omdat Hij je Vader is, en daarom, net zoals een eikel groeit tot een eik, zo kunnen jullie, die allemaal een sprankje bezitten van het goddelijke, jezelf ontwikkelen tot iets als datgene vanwaar jullie zijn gekomen.

Moge Hij jullie zegenen en inspireren te geloven in jezelf en in de aanwezigheid van Goddelijke leiding.

Ik dank U, God onzer vaad'ren,
Dat ik, waarheen ik ook moet gaan
Bij dag en nacht mag stille staan
En U in vroom gebed mag naad'ren.

De strijd die in de hemel begon en die sindsdien nog steeds aan de gang is — een oorlog waarin het om de onsterfelijke ziel van de kinderen der mensen gaat — heeft bijna zijn hoogtepunt bereikt. Daarom is die appèl in zeer werkelijke betekenis een oproep te wapen.

Deze oproep om voorbereid te zijn wordt aan een ieder van jullie gericht door en namens de president van de Kerk, de profeet van God. Deze oproep is werkelijk van het allerhoogste belang. De voorbereiding moet in het hart beginnen en zich uitstrekken tot in je vingers en tenen. Jullie kunnen allemaal je eigen lot bepalen en meester van je ziel zijn.

Zoals David Sarnoff van de Radio Corporation of America heeft gezegd tot een groep studenten: „Jullie staan oog in oog met de nieuwe krachten die de wetenschap heeft geschonken om de wereld te vernietigen of te herbouwen, en het hangt af van de mate waarop jullie op God vertrouwen, en van jullie verantwoordelijkheidsgevoel en zelfcontrole of jullie in staat zullen zijn te beslissen of deze ontzaglijke krachten die nu in jullie handen worden gelegd aangewend zullen worden om een betere wereld op te bouwen of dat zij de vernietiging ervan zullen bewerkstelligen.

. . . Om aan het cynisme en materialisme van het ogenblik het hoofd te bieden heeft de wereld een sterke opleving van levenskracht nodig. De geleidelijke verbanning van lichamelijke honger zal de belangrijkere honger naar geloof en verlossing vergroten, honger naar eeuwenoude waarden, die boven het materiële en het tijdelijke staan, zullen aan de geest en het hart van de mens knagen."

Wij hebben stoutmoedige geesten nodig om de toekomst tegemoet te treden, een toekomst die zwanger is van ongeboren gebeurtenissen en die vele mogelijkheden in zich verborgen heeft. We hebben vertrouwen nodig om te proberen, hoop om te inspireren en moed om vol te houden.

„. . . Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zals als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen. De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeien.

Laten we nog eens terugkeren tot dat prachtige lied, „O, mijn Vader", en dan eens denken aan die jongen op zijn knieën die zegt: „Mag ik als mijn proeftijd om is, als mijn stof tot d'aarde keert, Vader, Moeder, U ontmoeten, in het rijk, waar Gij regeert? Als ik dan geheel volbracht heb al het werk, door U geboôn, wil dan toestaan, dat ik kome, en voor eeuwig met U woon."

Dit gebed zal ruimschoots op jullie hoofden worden beantwoord als jullie jezelf bekwamen op elk werkterrein in je leven waarmee jullie geconfronteerd worden, en waar jullie ook maar terecht komen; bedenkt dat God, jullie Vader, over je waakt, voor je pleit en tegen je zegt: „kom tot Mij."

Moge Zijn vrede en zegen met ons allen zijn. Mogen wij als wij vanavond dit gebouw verlaten, ieder afzonderlijk geïnspireerd zijn iets van onszelf te maken, beter te worden dan we nu zijn, met meer kennis en begrip, met meer sympathie, en bereid om de hand uit te steken naar hen die minder bevoorrecht zijn en naar hen die hulp behoeven. Ik bid dat Zijn zegen en vrede met ons allen mogen zijn, en dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, Amen.

Het nu volgende is de tekst van de toespraak van president N. Eldon Tanner, gehouden op zondag 2 april 1968 in de Salt Lake Tabernakel

Het woord van wijsheid geprezen door president Tanner

Honderdvijfendertig jaar geleden gaf een profeet van God ons een openbaring bekend als: „Een Woord van Wijsheid... Gegeven als een beginsel met een belofte, en aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen, die heiligen zijn of kunnen worden genoemd. Ziet, voorwaar, aldus zegt de Here tot u: Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven." (Leer en Verbonden 89:1-4.)

Hij waarschuwt ons onder meer tegen het gebruik van tabak en sterke dranken.

En dan geeft hij ons deze belofte:

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden. Amen." (Leer en Verbonden 89:18-21.)

Wij, als leden van de Kerk, beschouwen het Woord van Wijsheid als een aanwijzing van de Here Zelf, met een waarschuwing en een belofte. Vandaag de dag moet de hele wereld met het wetenschappelijk bewijsmateriaal dat voor iedereen toegankelijk is, ongeacht godsdienst of ras, zich aan deze waarschuwing van de wetenschap houden.

Dagelijks lezen we in de kranten en tijdschriften in het oog springende koppen zoals:

SIGARET IS OORZAAK VAN BRAND EN DOOD IN APPARTEMENT

VERSLAVING VAN DE JEUGD AAN VERDOVENDE MIDDELEN NEEMT TOE MET HUN ONDERGANG ALS GEVOLG

300 DODEN IN HET VERKEER TE WIJTEN AAN ALCOHOL

Deze opschriften tonen duidelijk de gevaren aan, verbonden aan het gebruik van tabak, verdovende middelen en alcohol. Wegens deze grote gevaren, wegens mijn eigen ervaringen en onderzoekingen en wegens onze zorg voor de jeugd die de toekomst van dit grote land Amerika en van de wereld in handen heeft, heb ik besloten de kwade gevolgen van alcohol, verdovende middelen en tabak te bespreken.

Voor ik dit echter doe, wil ik graag eens en voor al duidelijk maken dat mijn hele leven lang de mensen in het zakenleven waar ik nauw mee te maken heb gehad mensen waren die tabak en alcohol gebruikten. Velen van hen waren erg goed in het zakendoen, sociaal voelend en werden zelf gerespecteerd en ik wil zeker niet het karakter van deze of andere gebruikers van tabak en alcohol bekritiseren of aan de orde stellen. Ik geef met de grootste nadruk uiting aan mijn bezorgdheid over de gevaren verbonden aan het gebruik van deze artikelen. Veel mensen zeggen: „Ik wou dat ik nooit tabak of drank had aangeraakt. Ze zijn werkelijk een vloek."

Er is de laatste tijd zo veel gezegd over de gevaren van tabak dat het me haast overbodig lijkt veel tijd te besteden aan een overzicht van deze gevaren van het roken en van de statistieken die er over bekend zijn. Toch wil ik een paar feiten en cijfers geven over de schade door de sigaret berokkend.

De *British Royal College of Physicians* (een artsenvereniging) heeft bekend gemaakt dat er in het afgelopen jaar in Engeland 20.000 personen, of wel 400 per week, zijn overleden aan longkanker veroorzaakt door

het roken van sigaretten. Hier, in Utah, zijn er naar schatting in 1966 20 miljoen dollar besteed aan sigaretten, dat is meer dan 21 dollar voor iedere man, vrouw of kind in deze staat, en dat is nog beneden het nationale gemiddelde.

De American Public Health Assocation heeft vastgesteld dat één miljoen schoolgaande kinderen van nú naar alle waarschijnlijkheid zullen sterven aan longkanker voor ze de leeftijd van 70 jaar bereikt zullen hebben. Deze onthutsende voorspellingen zullen ons doen beseffen dat we onze pogingen moeten verdubbelen onze jeugd in te lichten over de kwade gevolgen van het roken, zodat ze beter in staat zal zijn een eind aan dit probleem te maken.

Een hele goede vriend van mij en een verwant zijn overleden aan longkanker veroorzaakt door het roken van sigaretten, en daarom heb ik het verlangen en ben ik vastbesloten te doen wat ik kan om de jeugd af te houden van deze afschuwelijke gewoonte. Het is een grote vraag hoe effectief enige campagne kan zijn als onze jeugd steeds maar weer geconfronteerd wordt met volwassenen, waaronder velen die bij het onderwijs zijn of een positie als arts hebben, alsmede met hun ouders, die door het leven gaan met een sigaret in de mond.

Als ik nu kom op het onderwerp van de verdovende middelen wil ik u graag twee ervaringen vertellen die ik heb gehad sinds de oktoberconferentie. Vlak voor de conferentie belde een bisschop me op vanuit Californië voor een afspraak ten behoeve van een jongeman uit zijn wijk die tussen verdovende middelen gebruikende hippies was verzeild geraakt. Hij dacht dat ik hem zou kunnen helpen. Zij kwamen vlak na de conferentie bij me aan. Zijn lange haar, kleding en voorkomen lieten geen twijfel over: hij was een hippie. Ik vroeg me hem zijn geschiedenis te vertellen. Dit is in het kort wat hij vertelde:

„Ik ben op zending geweest, ben een getrouwd man en heb een kind; en hier ben ik, verslaafd aan verdovende middelen, schuldig aan diverse zonden en misdaden. Ik ben doodongelukkig. Dit is niet het leven dat ik wil leiden."

Ik vroeg hem hoe een man met zijn achtergrond in aanraking was gekomen met dit soort mensen. Hij zei dat hij op een dag toen hij erg neerslachtig was en zich ontmoedigd voelde, besloot dat hij vrij wilde zijn; dat hij niet gebonden wilde zijn aan enige tradities of beperkingen van de Kerk, in welk opzicht ook. „Hier ben ik, in plaats van vrij te zijn, ben ik een slaaf. In zeker opzicht ben ik een voortvluchtige. Ik zou graag willen dat u me hielp, ik weet niet meer wat ik moet doen."

Voor hij wegging verzekerde hij me dat hij zijn haar zou laten knippen, zich op zou knappen en met deze lieden zou breken en dat hij zich over zou geven aan de wet en ter bekering alles zou doen wat hij kon en leven zoals het behoort. Wat nu volgt is uit een brief, door hemzelf geschreven en gedateerd 22 maart 1968:

„Geachte president Tanner, ik bid dat u de gevoelens leert kennen die ik nu onderga. Ik slijt mijn leven thans binnen gevangenismuren. Het is mijn verlangen dat anderen niet in de handen van Satan komen zoals met mij het geval is geweest. Als het voor het leven van andere jongeren van belang is mijn ervaringen aan hen te vertellen, dit hoop ik ... Ik ben dankbaar gezegend te zijn met een bisschop die gedurende mijn proces mijn dierbaarste vriend is geweest. President Tanner, ik ben dankbaar voor uw medeleven."

De reden waarom ik deze jonge man als voorbeeld neem is dat zijn achtergrond hem de kracht had moeten geven dit te weerstaan of boven te komen, en tevens toont het hoe gevaarlijk het is voor een man als hij, laat staan voor een jong iemand die niet zulke banden of verantwoordelijkheden heeft, in contact te komen met lieden die zich overgeven aan verdovende middelen. Hij was een erg droevig geval en het heeft mijn hart diep beroerd.

Het volgende geval dat ik u wil vertellen is er één uit honderden. Ik heb met het meisje gesproken dat er in betrokken was en met haar ouders, en hoewel ze wisten dat velen hen misschien zullen herkennen als degenen over wie ik zal spreken, hebben ze me toch gezegd dat ze graag wilden dat ik er gebruik van maak als iemand er zijn voordeel mee kan doen.

Zij komt uit een fijn gezin. Haar vader is een succesvol arts, en het gezin is actief in de Kerk en is sociaal voelend. Ze hebben een zoon, die een zending heeft volbracht, en een andere die zich op het ogenblik van zijn zendingstaak kwijt. Ze hebben een oudere dochter waar men erg over te spreken is, actief in de Kerk en getrouwd in de tempel. Het meisje over wie ik spreek is een aardig jong meisje, maar ze kreeg omgang met meisjes en jongens die sigaretten, alcohol en verdovende middelen gebruikten en om niet als spelbreekster beschouwd te worden, deed ze mee omdat ze dat gemakkelijker vond dan weerstand te moeten bieden aan de druk op haar uitgeoefend en ze was niet bang ooit verslaafd te zullen raken.

Door gebrek aan communicatie en door het nalaten zich van het doen en laten van hun dochter op de hoogte te houden en door de foutieve gedachte dat alles wel in orde was, waren haar ouders niet van haar levenswijze op de hoogte, totdat ze tenslotte tot hun grote ontzetting en verdriet vernamen dat ze tabak, alcohol en verdovende middelen gebruikte. Het was natuurlijk een ontzettende schok voor hen toen ze zich realiseerden dat er voor hen niets anders overbleef dan het meisje in een inrichting te doen plaatsen waar ze het best geholpen zou kunnen worden. Daar is ze nu op het ogenblik, maar met de hulp van de inrichting is ze al zo ver dat ze de weekends naar huis kan om die samen met haar ouders door te brengen.

Toen ik met haar sprak was haar grootste zorg, en die van haar ouders, wat te doen als ze weer thuis zou komen. Zal ze dan bevrijd zijn en zich veilig voelen? Hoe zullen de mensen haar tegemoet treden? Ze voelt zich vastbesloten en zeker en we hopen dat ze gelijk heeft en dat ze volledig zal genezen. Toen ik haar vroeg of ze de moed zou hebben en sterk genoeg zou zijn met

haar vroegere kameraden te breken, verzekerde ze me dat ze dat zou kunnen en vol verdriet zei ze dat verscheidenen van hen in inrichtingen zijn geplaatst of zich in de gevangenis bevinden. Ook vertelde ze me van enige droevige gevallen in de inrichting, één een jongen van negentien jaar, is een volslagen hopeloos geval. We lezen ook van anderen die met zelfmoord dreigen en deze plegen.

Zulke ervaringen doen ouders en jongeren begrijpen wat de problemen zijn en tegenover welke gevaren ze geplaatst worden. Ouders, weest op uw hoede en blijft waakzaam. Eén van hen zou uw eigen zoon of dochter kunnen zijn.

Nu zou ik over willen gaan op het probleem van de alcohol, een probleem dat zeer ernstig is, in elk opzicht. Ik zou u graag zo getrouw mogelijk de geschiedenis willen vertellen zoals ik die gehoord heb van een man die ik zeer goed heb gekend. Hij was een zeer kundig ingenieur, werkzaam op het gebied van de olieboring in Alberta in Canada, een man die in hoog aanzien stond, een goed burger, maar die zoals vele anderen door het borreltje uit gezelligheid aan de alcohol verslaafd raakte. Hij was een van de gelukkigen die met hulp van de vereniging „Anonymus" ter bestrijding van de alcohol, en, zoals hij zei, met de hulp van de Here, in staat was deze vreselijke ziekte te boven te komen.

Toen ik hem op een dag uitnodigde voor een groep jongeren te spreken was zijn onmiddellijke antwoord: „Als ik ook maar één jongen of meisje kan duidelijk maken wat de gevaren van alcohol zijn en wat die bij hen kunnen aanrichten, dan zal ik dat graag doen." Dit was zijn verhaal:

„Toen ik in zaken was placht ik met mijn zakenvrienden op cocktailparties te drinken en ik dacht er nooit aan dat ik mezelf schaadde. In feite maakte ik er me nooit zorgen over. Zelfs als ik een derde of vierde drankje nam en zin had in een borreltje als ik wist dat ik niet meer mocht drinken, had ik er geen idee van dat ik op weg was een alcoholicus te worden. Ik weigerde dat feit te accepteren, totdat ik mezelf letterlijk in de goot terug vond.

„Het resultaat was dat mijn compagnon, mijn zakenrelaties en iedereen die me kende en zelfs mijn vrouw en mijn familie ontdekten dat ze niet meer op me konden bouwen en ze verloren hun respect voor mij. Als gevolg daarvan raakte ik mijn vrouw kwijt. Na me gesmeekt te hebben en met me samen te hebben gewerkt liet ze zich van me scheiden en ik was alleen. Ik had mijn zelfrespect verloren, mijn thuis, gezin, alles.

„Toen ik mezelf in de goot terug vond, hulpeloos en alleen, liet ik me overreden naar de vereniging „Anonymus" te gaan. Met hun hulp en door mijn vastbeslotenheid was ik na maanden en maanden van zware strijd in staat deze gewoonte af te leren." Toen vertelde hij dat slechts één van de vijf in staat is deze afschuwelijke gewoonte te overwinnen.

Tenslotte zei hij: „Geen mens weet wanneer hij een enkel drankje neemt of hij al dan niet een alcoholicus zal worden. Daarom kan niemand het zich veroorloven, ongeacht zijn rijkdom of positie, één enkele druppel alcohol te drinken."

Hij smeekte allen geen enkele alcoholische drank aan te raken en benadrukte dat van iedere 15 mensen die drinken er één een alcoholicus wordt en vaak is de verstandigste en de bekwaamste, degene die dit het minst verwacht, het slachtoffer.

Hier is een ander verhaal dat ik zal vertellen met toestemming van de ouders, die eveneens uiting gaven aan hun oprecht verlangen alles te doen wat mogelijk is om de jeugd te helpen een drama af te wenden zoals dat hun zoon is overkomen.

Zij overhandigden me onder meer een krantenartikel, geschreven vóór de tragische gebeurtenis, met een foto van een aardig uitziende jonge vent.

In het artikel stond: „Waar ook maar activiteit heerst of een leider nodig is, daar kan je Jim vinden. Als leidende figuur in schoolwedstrijden, in het studentenbestuur en bij activiteiten van zijn klas, overal blinkt hij uit door zijn bekwaamheden als leider."

Hier was een jongen die de belofte inhield voor een gelukkig leven vol succes. Maar op een avond, toen hij niet thuis kwam zoals gewoonlijk na het sluiten van een benzinestation waar hij werkte, gingen zijn verontruste ouders op zoek en vonden hem tenslotte in de vroege ochtenduren, zijn gehavend en verminkt lichaam liggend op de achterbank van een geparkeerde auto. Hij was al enige tijd dood. Denk eens in wat een schok en smart dit voor zijn ouders was!

Door het onderzoek kwamen de verbijsterende ouders te weten dat Jim zich bij een paar jongens uit zijn woonplaats en uit de naburige stad had aangesloten en dat er, nadat ze alcohol hadden gebruikt, een vechtpartij was ontstaan tussen de jongens van zijn stad en de andere jongens en dat iemand Jim kennelijk had neergeslagen en op hem was ingereden met een auto en vervolgens het lichaam op de achterbank had gelegd van de auto waar het later werd gevonden. De ouders kwamen ook te weten dat dit pas de derde keer was geweest dat hij ooit had gedronken. Hij had nooit kunnen dromen dat zijn eerste drankje zou leiden tot zijn voortijdig einde.

Zo zouden wij door kunnen gaan en feiten, statistieken en voorbeelden geven om aan te tonen dat er honderden en duizenden soortgelijke gevallen bestaan als ik zojuist heb verteld.

Er zijn enige vooraanstaande, leidinggevende personen, zakenmensen en mensen met een verantwoordelijk beroep die een succesvol leven leiden en hogelijk worden gewaardeerd en waar ik een groot respect voor heb, die niettemin toegeven aan het gebruik van alcohol in zekere mate.

Ook ben ik me bewust dat hun gebruik van alcohol velen van onze jongeren zal beïnvloeden om gezelligheidsdrinkers te worden. En ik ben zeer bedroefd te weten dat van iedere 15 van deze mensen er één een alcoholicus zal worden. Men denkt dan steeds aan een buurman of vriend en zijn gezin, dat de ellende van de alcohol heeft te verduren.

Ik ben er van overtuigd dat onze jongeren niet slecht willen zijn. Ze zijn er niet op uit om alcoholicus te worden of verslaafd te raken aan verdovende middelen, of om te lijden en te sterven aan longkanker of enig andere longziekte.

Toch zien ze rond zich heen de mensen drinken — mannen en vrouwen die leidinggevende burgers zijn. Ze zien het bij zichzelf thuis en het schijnt geen kwaad te kunnen. Ze zien dat er reclame voor wordt gemaakt in alle bekende tijdschriften en de dagelijkse pers, voor de televisie en ze horen het over de radio. Ja, en deze advertenties worden getoond met goedgeklede, gezond uitziende succesvolle zakenmensen met grote auto's en mooie kantoren, met jonge mannen en vrouwen die aan alle mogelijke sporten doen, feestjes bijwonen waar de mensen rondlopen met een sigaret in de ene hand en een glas in de andere, en ze maken de indruk het erg naar hun zin te hebben.

Hoe kan onze jeugd weerstand bieden zonder onze hulp? Deze advertenties van grote concerns tonen nooit hoe een man of een vrouw de volgende morgen met een vreselijke hoofdpijn ontwaakt, ook laten ze nooit verpletterende auto's zien, de gekwetste lichamen, of de gezinnen die uit elkaar zijn gerukt, of mensen die in de goot terecht zijn gekomen. Ze laten ook geen man zien die de dokter aankijkt die hem juist heeft verteld dat hij long- of keelkanker heeft, of patiënten in een ziekenhuis die gevoed worden via een slang door de neusgaten omdat ze niet kunnen slikken.

Ik ben er zeker van dat velen zullen zeggen: „Waarom al deze nare verhalen: Ja, ik heb lang niet al de ellende verteld, de vele en hartverscheurende gebeurtenissen die in zo veel gezinnen dagelijks plaats vinden. We moeten de feiten onder ogen zien, we moeten niets nalaten.

Met belangstelling heb ik de Tien Geboden gelezen van Dr. William Terhune over hoe we de kans kunnen verminderen alcoholist te worden. De laatste twee zijn:

„Neem nooit alcohol om te ontkomen aan een gevoel van onbehagen, lichamelijk of geestelijk;" en

„Neem nooit 's ochtends een alcoholisch drankje om een gevoel van landerigheid kwijt te raken."

Ik zou u graag één gebod willen voorleggen, die voor zijn tien geboden in de plaats komt en het doeltreffendst is: „Neem nooit één druppel." Alcoholisme is een ziekte waaraan niemand hoeft te lijden. De enige manier om er vrij van te zijn is nooit alcoholische drank aan te raken.

Namens het Eerste Presidentschap en met hun goedkeuring doe ik een beroep op ieder lid van de Kerk zich nauwgezet aan het Woord van Wijsheid te houden; en vraag ik aan alle burgers hun verantwoordelijkheden te aanvaarden onze jeugd te beschermen tegen de kwade plannen van mensen die vastbesloten zijn hen op alle mogelijke manieren naar de ondergang te leiden. We kunnen niet aan de kant blijven staan en toezien hoe onze jeugd de ondergang tegemoet gaat door onze onachtzaamheid. We moeten haar niet in verzoeking leiden, maar verlossen van het kwade.

Er zijn er die betogen dat alcoholhoudende dranken gemakkelijker te krijgen moeten zijn ten behoeve van het toerisme. Iedere moeder, vader, en waardige burger ziet natuurlijk de dwaasheid hiervan in en wat dit voor onze jeugd kan betekenen. We moeten ons erfdeel niet voor een schotel linzen verkwanselen. Er zijn betere manieren om het toerisme te bevorderen.

Ik kan me niet voorstellen dat een vader of buurman er aan mee wil werken zijn zoon of die van zijn buurman tot een alcoholicus te maken om meer toeristen in de streek te krijgen. Het voorbeeld is de beste leraar. Ik bid in het belang van onze jeugd dat we ons allen de waarschuwing van de Here ter harte nemen dat alcohol niet goed is voor de mens.

Hier is mijn getuigenis aan allen die zich aan de woorden van de Here houden, gesproken door een profeet, aan hen die Zijn geboden onderhouden: „En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten; En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden." En de Here heeft beloofd: „... dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden." (Leer en Verbonden 89:19-21.)

Met het getuigenis dat ik bezit dat God leeft en dat Jezus de Christus is, de Verlosser van ons allen en dat Zij zich ijveren voor ons behoud, bid ik nederig dat de geest en de zegeningen van de Here voor ons een steun zullen zijn te doen al wat in ons vermogen ligt om onze jeugd te beschermen tegen de kwade plannen van sommige mensen, dat we hen niet in verleiding brengen maar hen verlossen van het kwade, want Hem is het koninkrijk en de macht en de heerijkheid in eeuwigheid. Amen.

Het volgende is de tekst van de toespraak van president Joseph Fielding Smith van het Eerste Presidentschap, gehouden op vrijdagmorgen 5 april 1968 ter gelegenheid van de 138ste jaarlijkse conferentie in de Salt Lake Tabernakel.

President Smith vertelt over de noodzaak van het dagelijks gebed

Mijn geliefde broeders en zusters: het is een groot voorrecht voor mij in de gelegenheid te zijn hier met u samen deze conferentie bij te wonen.

Wij als heiligen der laatste dagen hebben vele verplichtingen. Ik vraag me af of we soms niet een beetje zorgeloos zijn, de dingen niet wat veronachtzamen en wel genoeg aandacht besteden aan de eenvoudige zaken die bij het Evangelie behoren.

Ik vraag me af of we wel ooit stilstaan bij de vraag waarom de Here ons vraagt te bidden. Vroeg Hij ons te bidden omdat Hij wil dat we ons buigen en Hem aanbidden? Is dat de voornaamste reden: Dat geloof ik niet. Hij is onze hemelse Vader en we hebben de opdracht Hem te dienen en tot Hem te bidden in de naam van Zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. Maar de Here kan het af zonder onze gebeden. Zijn werk zal op dezelfde manier voortgang vinden of wij bidden of niet. Hij kent het einde vanaf het begin.

Er zijn vele werelden die hetzelfde hebben doorgemaakt als wij nu. Het is duidelijk dat Hij zonen en dochters op andere aardbollen heeft gehad, waar zij dezelfde voorrechten en dezelfde mogelijkheden hadden Hem te dienen en dezelfde geboden als Hij ons heeft gegeven. Het gebed is iets dat wij nodig hebben, niet iets dat de Here nodig heeft. Hij weet Zijn zaken te regelen zonder enige hulp van onze kant. Onze gebeden zijn er niet voor om Hem te vertellen hoe Hij Zijn zaken moet regelen. Als wij daar zo over denken zijn we verkeerd. Onze gebeden uiten we meer om onzentwil en om ons op te bouwen en kracht en moed te verschaffen, om ons geloof in Hem te vergroten.

Het gebed is iets dat de ziel nederig maakt. Het verruimt ons begrip; het verscherpt het verstand. Het brengt ons nader tot onze Vader in de hemel. Het is buiten twijfel dat we Zijn hulp nodig hebben. We hebben de leiding nodig van Zijn Heilige Geest. We moeten weten welke beginselen aan ons zijn gegeven waardoor wij in Zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren. Ons verstand moet worden gescherpt door Zijn inspiratie en om deze redenen bidden wij tot Hem dat Hij ons helpt zo te leven dat we Zijn waarheid zullen kennen en in staat zijn te wandelen in Zijn licht, dat we door ons geloof en gehoorzaamheid weer terug kunnen keren in Zijn tegenwoordigheid.

Als we maar oprecht zijn en trouw aan ieder verbond, aan iedèr beginsel van de waarheid die Hij ons heeft gegeven, zullen we na de wederopstanding terugkeren in Zijn tegenwoordigheid en zullen we zijn als Hij, zullen we lichamen hebben die blinken als de zon. Bovendien, als we getrouw zijn en oprecht in dit bestaan, zullen we Zijn zoons en dochters zijn.

Maar de Here zal na de wederopstanding van de mensen een grote scheiding teweeg brengen en velen, in feite het grootste gedeelte van de bewoners van deze aarde, zullen niet de zonen en dochters van God worden genoemd, maar zij zullen de komende wereld binnengaan om dienaren te zijn. U weet wat de Here heeft gezegd in die prachtige rede die wij de Bergrede noemen:

„Gaat in door de enge poort; want wijd is de poort, en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan;

„Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelven vinden." (Mattheüs 7:13-14.)

Het eeuwige leven is de grote gift die ons allen wacht als we gewillig zijn ons hier aan de geboden van de Here te houden.

Allen zullen de wederopstanding ontvangen. Is dat het eeuwige leven? Neen, niet volgens de woorden van onze hemelse Vader. We noemen dat de onsterfelijkheid, het recht om eeuwig te leven. Maar de Here heeft Zijn eigen uitleg gegeven over het eeuwige leven. Eeuwig leven wil zeggen hetzelfde leven leiden als onze Vader in de hemel en gekroond te zijn met dezelfde zegeningen en heerijkheden en voorrechten als Hij bezit, dat we zonen en dochters kunnen worden van God, leden van Zijn gezin.

Om zonen en dochters van God te worden moeten we ons houden aan al de verbonden die tot het Evangelie behoren en ze tot het eind van ons bestaan hier trouw naleven. Dan zullen we het beërven; we zullen erfgenamen worden genoemd en we zullen mede-erfgenamen zijn met Jezus Christus om wat te erven? Niet dat Hij van Zijn troon zal afdalen opdat wij deze kunnen bestijgen. Dat is het niet, maar we zullen dezelfde zegeningen en voorrechten, mogelijkheden tot vooruitgang erven die Hij bezit, zodat we in de loop van, ik wou zeggen van de tijd, maar ik bedoel van de eeuwigheid,

worden zoals Hij, met koninkrijken en tronen voor onszelf.

Als iemand van u hier aanwezig er de voorkeur aan geeft om, wanneer u aan de overzijde komt, een dienstknecht te zijn en misschien het terrestiale koninkrijk binnen wilt gaan, dan zult u dat voorrecht hebben. U hoeft geen andere geboden te onderhouden. U hoeft uw tienden niet te betalen; u hoeft zelfs niet gedoopt te worden tot vergeving van uw zonden als u in die andere koninkrijken wilt binnengaan. Maar als u in Gods tegenwoordigheid wilt komen en in het celestiale koninkrijk verblijven en de heerlijkheden van de verhoging aanschouwen, dan moet u leven volgens ieder woord dat uit de mond van God uitgaat. We moeten bidden om nederig te blijven; om nader tot onze Vader in de hemel te komen opdat we in nauwer contact met Hem zullen zijn.

We moeten leren oprecht, gehoorzaam, getrouw te zijn, gewillig te wandelen volgens ieder gebod dat de Here heeft gegeven.

Wanneer iemand bekent dat het moeilijk is zich te houden aan de geboden van de Here doet hij een droevige bekentenis, n. l. dat hij een schender is van de wet van het Evangelie. Gewoonten zijn gemakkelijk aangeleerd. Het is even gemakkelijk goede gewoonten aan te leren als kwade. Natuurlijk is het niet gemakkelijk de waarheid te vertellen als u een hardnekkige leugenaar bent.

Het is niet gemakkelijk eerlijk te zijn als u gewoon bent oneerlijk te zijn. Een mens vindt het moeilijk te bidden als hij dat nog nooit heeft gedaan. Aan de andere kant, als iemand altijd oprecht is geweest, is het voor hem moeilijk om te liegen. Als hij altijd eerlijk is en iets oneerlijks doet, zal zijn geweten luid protesteren. Hij zal geen vrede vinden, tenzij in bekering. Als iemand de geest van gebed heeft zal hij vreugde in het gebed vinden. Het is voor hem gemakkelijk de Here te naderen met de zekerheid dat zijn bede zal worden beantwoord. Het betalen van tienden is niet zwaar voor iemand die volledig is bekeerd tot het Evangelie, die zijn tienden betaalt over alles wat hij ontvangt. Zo zien we dat de Here ons een grote waarheid heeft gegeven: zijn juk is zacht, zijn last is licht, ALS WE GRAAG ZIJN WIL DOEN! De Here heeft gezegd:

„Daarom, o gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan." (Leer en Verbonden 4:2.)

Als wij Hem allen op deze manier willen dienen, zullen we veel te doen hebben. De Vader vraagt niets in strijd met de rede, maar wat Hij vraagt is in harmonie met Zijn wet, waaraan Hijzelf gehoorzaamt. Kunt u zich van onze eeuwige Vader en Heiland voorstellen dat Zij niets doen?

Zo zien wij dat het grote werk van de Vader, en van de Zoon, niet alleen maar voor Henzelf is.

Zij werken zoals Zij dat tot nu toe hebben gedaan, voor het welzijn van de mens. Als iemand tot de Kerk toetreedt, is dat op grond van het beginsel van geloof in de Vader en in de Zoon en in de Heilige Geest. Het is op grond van het beginsel dat alles te aanvaarden wat betrekking heeft op het Evangelie. Deze eisen worden aan een ieder gesteld die zich wil bekeren en een plaats wenst in het kominkrijk Gods. Als iemand probeert er op een andere manier in te komen wordt hij gerekend onder de dieven en rovers. Waarom? Omdat hij probeert het eeuwige leven te verkrijgen door middel van bedrog! Hij tracht de beloning van verhoging te verkrijgen door vals geld en dat kan niet.

Gehoorzaamheid aan de verordeningen van het Evangelie wordt van een ieder geëist, en we kunnen het koninkrijk niet binnengaan zonder gehoorzaamheid aan de wet die de Here heeft gegeven. Onze Zaligmaker is in deze wereld gekomen om ons naastenliefde bij te brengen, en als die grote les nu duidelijk is gemaakt door Zijn hevig lijden en dood, opdat wij mogen leven, moeten wij dan onze liefde voor onze medemens dan niet tot uitdrukking brengen door dienstbetoon jegens hen?

Moeten wij niet onze waardering tonen voor de oneindige dienst die Hij ons heeft verleend, door te dienen voor Zijn zaak? Degenen die slechts dat in de Kerk doen wat voor henzelf van belang is zullen nooit tot verhoging komen. Bijvoorbeeld: Degene die gewillig is te bidden, zijn tienden en giften te betalen en zich van de normale taken te kwijten die betrekking hebben op zijn eigen persoonlijk leven en niets meer, zal nooit de volmaaktheid bereiken. Er moeten diensten worden verleend ten behoeve van anderen. We moeten de helpende hand reiken aan de ongelukkigen, aan diegenen die de waarheid nog niet hebben gehoord en in een geestelijke duisternis verkeren, aan de behoeftigen en de verdrukten. Faalt u hierin? Laten we denken aan de woorden van de dichter Will L. Thompson als we denken zaligmakers te worden op de Berg Zion. Het begint als volgt:

„Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?
Mij waar nood was ter hulpe gegord?
Heb ik vreugde gesticht, iemands lijden verlicht?
Zo niet, o, dan schoot ik te kort."

(Lied no. 193 uit „Heilige Lofzangen")

En ik hoop en bid dat niemand van ons „FAALT" in zijn dienst aan onze Vader in de hemel.

Moge de Here voortgaan ons allen te zegenen en ons op het rechte pad te houden, dit bid ik nederig in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Het volgende is de tekst van de toespraak gehouden door president Alvin R. Dyer op zaterdagmiddag, 6 april 1968 tijdens de 138ste jaarlijkse algemene conferentie.

President Dyer spreekt over de parabel van „de wedergeboorte"

Aan mijn zijde staat deze dag mijn lieve vrouw. Zij is met mijn gezin een grote steun voor mij geweest in mijn poging de Here te dienen.

Vele jaren geleden bezocht een bekend wetgeleerde Jezus van Nazareth om Hem te vragen over de eisen waar iemand aan moet voldoen om zijn weg naar het eeuwige leven te vinden. Het antwoord dat de Here gaf was eenvoudig, maar werd door deze man die geschoold was in de wijsheid van de mens, niet direct begrepen.

De Here gaf hem ten antwoord dat de mens moet worden „wedergeboren" als hij het koninkrijk der hemelen wil binnengaan en eeuwig in de heerlijke tegenwoordigheid van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus wil vertoeven.

De „wedergeboorte" is een wezenlijk onderdeel van de bekering tot het Evangelie, zoals Jezus Christus Nicodemus leerde. Maar de mens heeft op een soortgelijke wijze, doch misschien van minder gewicht, vele verschillende wedergeboorten in de loop van zijn sterfelijk bestaan. Deze staan gewoonlijk in verband met belangrijke gebeurtenissen of voorvallen die bijna tragedies te noemen zijn. Maar het „wedergeboren" zijn heeft niets te maken met de vernieuwing in de wisselvalligheden van dit bestaan.

Ik herinner me dat ik twee keer dicht bij de dood ben geweest, de eerste keer toen ik nog een jongen was en diaken in de kerk. Dwaas die ik was had ik een hoedenpen 16½ cm lang met een paarlen knop in mijn mond gestoken. Ik zat thuis op een divan bij het raam toen ik zo schrok van een enorme donderslag dat ik die pen inslikte. Toen ik me realiseerde wat ik gedaan had werd ik bevangen door een panische angst. Ik bad uit het diepst van mijn hart dat dit ongeluk mij niet het leven zou kosten. Op dat moment beloofde ik de Here dat ik Hem mijn gehele leven zou dienen. Ik geloof dat ik in die communicatie met God een „wedergeboorte" onderging.

Bij een andere gelegenheid kwamen wij mijn vrouw May en onze twee kleine kinderen Gloria en Brent aan bij het strand in Santa Monica na een lange hete rit door de woestijn in een auto zonder luchtkoeling. We hadden spoedig ons badpak aan en gingen op weg naar het strand. May en de kinderen hielden stil om in het zand te gaan spelen en van het koede oceaan plonzen en zwom verder dan ik besefte, en toen ik trachte terug te zwemmen merkte ik dat ik werd tegengehouden door een sterke onderstroom. Ik worstelde uit alle macht maar het hielp niets.

Toen besefte ik mijn toestand en dat ik op het punt stond te verdrinken en mijn geliefden in dit leven nooit meer terug zou zien. In een paar seconden trokken gebeurtenissen uit mijn leven aan mijn geest voorbij. Weer bad ik intens gered te mogen worden uit een toestand waarin ik mijzelf door eigen schuld had gebracht door niet te letten op de waarschuwing op het strand in de vorm van een rode vlag.

Ik schreeuwde zo hard ik kon om hulp en ondanks het geluid van de branding en de vochtige atmosfeer werd mijn roep om hulp gehoord door een lid van de reddingsbrigade die me in een roeiboot wist te bereiken toen mijn krachten bijna waren uitgeput.

We kwamen aan land en nadat ik de strandwacht mijn dank had betuigd voor zijn waakzaamheid bleef ik in het zand zitten mediteren en dankte ik mijn hemelse Vader. Ik geloof dat ik op die dag een wedergeboorte onderging ten aanzien van wat het wil zeggen te leven en ik voelde diep in me het verlangen mijn leven op zo nuttig mogelijke wijze te besteden.

Misschien wil „wedergeboorte" zeggen een nieuwe kans te krijgen om met een schone lei opnieuw te beginnen. Dit gevoel heb ik verschillende keren in mijn leven gehad wanneer ik tot dienst aan de Here werd geroepen. Ik heb dit zo gevoeld toen ik werd geroepen tot apostel tijdens de oktoberconferentie van het vorig jaar. Vandaag heb ik het gevoel of ik een „wedergeboorte" voor de boeg heb.

Vaak voel ik wroeging bij de gedachte dat ik misschien niet goed over de mensen heb gedacht — en misschien hebben zij ook over mij niet goed gedacht. De mensen jagen soms bepaalde denkbeelden na waar ik het niet mee eens ben, maar ik tracht geen gevoelens van afkeer te koesteren tegen de mensen die deze denkbeelden koesteren.

Als mijn leven nu zou eindigen of als ik zou falen in de vernieuwing door de „wedergeboorte" zou ik dankbaar zijn voor wat ik er van heb gehad.

Ik ben buitengewoon dankbaar voor het begrip van

president McKay, die mij zeer lief is. Onze wederzijdse genegenheid en verhouding tot elkander bestaan al sinds jaren.

Als ik hier nu over nadenk, herinner ik me zijn ongevraagd bezoek aan een avondmaalsvergadering van de wijk, toen ik daar bisschop was. Hij zei dat hij uit eigen beweging was gekomen omdat hij had gehoord van het succes dat we hadden om onze jongeren bijeen te houden. Degenen die toen aanwezig waren zullen zijn bezoek nooit vergeten en voor mij was dat het begin van een waardering voor een groot man, een waar profeet van God, die wordt geïnspireerd en nog steeds aan het roer staat.

Zijn telefoontjes en brieven aan mij terwijl ik presideerde over de Europese Zending getuigden altijd van een warme belangstelling en versterkte mijn zelfvertrouwen. Ik herinner me een telefoontje om 2 uur 's nachts toen ik slapeloos op bed lag in Noorwegen. Ik had toen van iemand een hart onder de riem nodig omdat er iets in de zending was gebeurd waar ik me niet bij neer kon leggen. De stem van president McKay kwam op dat late uur als een licht uit de hemel.

En dit is van recenter datum, ik ben dankbaar voor zijn opdracht, de zorg te hebben voor en een „wachter op de toren" te zijn van Missouri — een gewijd en voorbestemd land in het grote laterdaagse werk van onze hemelse Vader.

Vele malen heb ik me nauw verbonden gevoeld met president McKay. Ik heb hem omhelsd en de tranen gevoeld die over zijn wangen stroomden. Ik ben erg dankbaar voor zijn vertrouwen en ik zal dit nooit beschamen.

Ik waardeer het dat mijn broeders zo vaak getoond hebben vertrouwen in mij te stellen. Ik heb een grenzeloos respect voor hun toewijding en moed in de behartiging van de kerkelijke zaken.

Dit is het werk van de Here, mijn broeders en zusters, en we hoeven niet bang te wezen dat de afloop geen triomf zal zijn. Er is een profeet die presideert en het is via hém dat God spreekt, zoals ik al bij zovele gelegenheden heb getuigd.

Ik roep bij u de herinnering op aan de woorden van de Here tot de profeet Joseph Smith toen hij diep teleurgesteld was. En wat toen waar was is vandaag even zeer waar. Hier is de raad die de Here gaf:

„De werken, plannen en doeleinden van God kunnen niet worden verijdeld, noch kunnen ze mislukken.

„Want God wandelt niet op kromme paden, noch wendt Hij Zich ter rechter of ter linker zijde, noch wijkt Hij af van hetgeen Hij heeft gezegd; daarom zijn Zijn paden recht en is Zijn loopbaan een eeuwige cirkelgang.

„Gedenk, gedenk, dat het niet het werk van God is, dat wordt verijdeld, doch het werk van mensen." (Leer en Verbonden 3:1-3.)

Dit is weer een verkondiging van de Here die ons een verzekering geeft, ontvangen in een tijd van grote beroering, toen de heiligen werden gedwongen het gewijde land van Jackson County in Missouri te verlaten, het land dat door de Here was bestemd als toevluchtsoord waar zij hun erfdeel zouden ontvangen en waar in de tijd van de Here, zoals is verkondigd, het Nieuwe Jeruzalem zal worden gebouwd.

De profeet Joseph bad de Here vurig om de redenen voor deze tegenslag. Ook zond de profeet een brief aan de verbijsterde en diepbedroefde heiligen waarin hij zijn deelneming betuigde met het grote leed dat de heiligen in Missouri moesten verduren en hoe in de gelederen van de leden de onschuldigen moesten lijden voor de zonden van de schuldigen. Hij schrijft verder:

„Het valt mij moelijk mijn gevoelens te onderdrukken, nu ik weet dat gij, broederen, met wie ik zo vele gelukkige uren heb gehad — zittend als het ware met Christus Jezus in heilige plaatsen en met het getuigenis dat ik voel en altijd heb gevoeld, van de zuiverheid uwer beweegredenen, zijt buitengeworpen en als vreemdelingen en pelgrims op aarde zijt, blootgesteld aan honger, koude, naaktheid, gevaren en het zwaard — ik zeg, wanneer ik daaraan denk, weerhoud ik mij met moeite van klagen en murmureren over deze bedeling. Maar ik voel wel dat dit verkeerd is.
Moge God geven dat, ondanks uw zware kwellingen en lijden, ons niets zal scheiden van de liefde van Christus." (DHC 1:454)

In het antwoord van de Here aan de profeet Joseph Smith vinden we de geruststellende woorden:

„Laat uw hart daarom vertroost zijn aangaande Zion; want alle vlees is in Mijn hand; wees stil, en weet, dat Ik God ben.

„Zion zal niet uit haar plaats worden bewogen, niettegenstaande haar kinderen zijn verstrooid.

„Zij, die overblijven, en rein van harte zijn, zullen met gezangen van eeuwige vreugde terugkeren, en naar hun erfenis komen, zij en hun kinderen, om de woeste plaatsen van Zion op te bouwen." (Leer en Verbonden 101:16-19.)